

ΑΙΣΧΟΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ

Εικονο-
γραφημένοι
Πολύχρωμοι

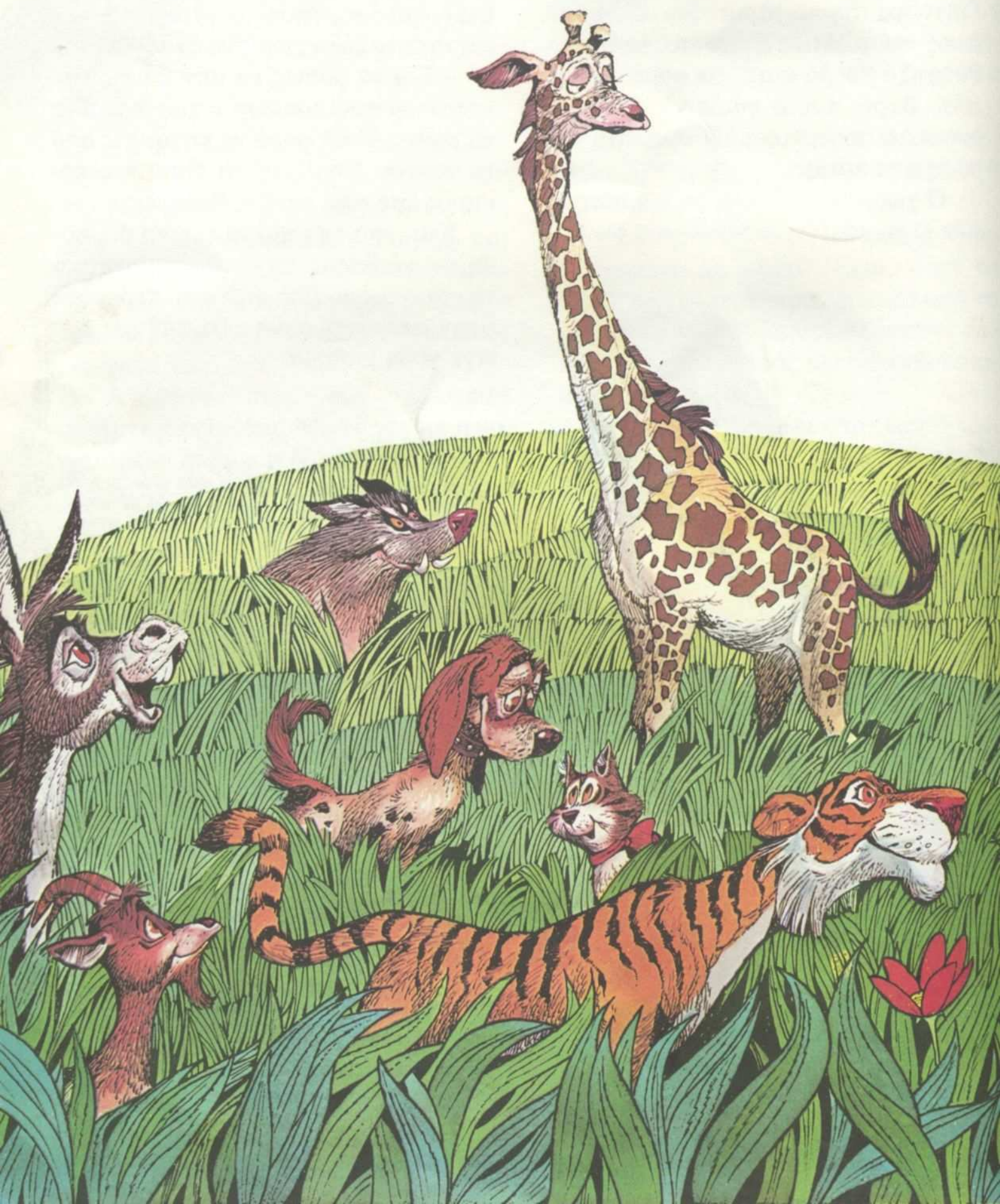

ΑΦΘΙ ΣΤΡΑΤΙΚΗ-ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΙΣΧΟΠΟΥ ΜΥΘΟΙ

Εικονογραφημένοι
Πολύχρωμοι

Περιεχόμενα

Το πάθημα του λύκου.....	7
Η χελώνα που ήθελε να πετάξει.....	9
Το μεγάλο κατόρθωμα.....	11
Ο σκύλος και ο λύκος.....	13
Το λαίμαργο ποντίκι.....	15
Ο φαντασμένος κόκορας.....	17
Η καμηλοπάρδαλη και οι πίθηκοι.....	19
Η καμηλοπάρδαλη και η γκαζέλλα.....	21
Ο πίθηκος που έγινε βασιλιάς.....	23
Η κολοβή αλεπού.....	25
Ο λύκος και η κατσίκα.....	27
Η αλεπού και ο κορυδαλλός.....	29
Η αλεπού και ο δράκος.....	31
Ο λαγός που φοβόταν.....	33
Γα κουτά βατράχια.....	35
Ο γάτος και η νυχτερίδα.....	37
Ο γάιδαρος και η λύρα.....	39
Το λιοντάρι και ο γάιδαρος.....	41

Ο καθένας με τη γνώμη του.....	43
Η αμαρτία του γαϊδάρου.....	45
Ο γάιδαρος του φτωχού.....	47
Το... κόλπο του γάτου.....	49
Ένας πονηρός αγριόγατος.....	51
Τα περιστέρια και το γεράκι.....	53
Το μυρμήγκι και το περιστέρι.....	55
Ο άχρηστος σκύλος.....	57
Η εκδίκηση του σκύλου.....	59
Ο γερογάτος.....	61
Η τιμωρία της προβατίνας.....	63
Ο λαίμαργος γάτος.....	65
Το πουλί και το σκουληκάκι.....	67
Η μαϊμού και ο ζητιάνος.....	69
Ο μυλωνάς και ο γάτος του.....	71
Η τιμωρία του κυνηγού.....	73
Η χελώνα και ο βάτραχος.....	75
Ο πονηρός γάιδαρος.....	77

PIERO DAMI EDITORE S.P.A. - MILANO
ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΣΤΡΑΤΙΚΗ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΣΤΡΑΤΙΚΗ - Εκδόσεις

Χαβρίου 9 και Πραξιτέλους - Αθήνα 125

ΤΗΛΕΦΩΝΑ : 3221834 - 3234768 - 3228280

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό, το λιοντάρι - που όπως ξέρουμε είναι ο βασιλιάς των ζώων - αρρώστησε βαριά. Φοβήθηκε πως θα πεθάνει κι έδωσε διαταγή να συγκεντρωθούν όλα τα ζώα του μεγάλου δάσους μπροστά του, για να του πουν τι πρέπει να κάνει για να γιαιτρευτεί.

Όλα τα ζώα είπαν τη γνώμη τους, ώσπου ήρθε και η σειρά του λύκου. - Βασιλιά μου, είπε με σεβασμό, δε γνωρίζω κανένα γιατρικό για την αρρώστια σου, μα ούτε και όσα ζώα είναι συγκεντρωμένα εδώ, γνωρίζουν. Το μόνο ζώο που ξέρει από φάρμακα είναι η αλεπού! Μα αυτή σε περιφρόνησε και δεν ήλθε στο κάλεσμά σου. Άκουσα μάλιστα να λένε ότι χάρηκε για την αρρώστια σου και ότι δεν τη νοιάζει κι αν πεθάνεις.

Ο λύκος τα είπε επίτηδες αυτά τα λόγια, γιατί δε χώνευε την αλεπού και ήταν σίγουρος ότι το λιοντάρι θα την τιμωρούσε!

- Όστε έτσι! φώναξε θυμωμένο το λιοντάρι. Να τη βρείτε αμέσως και να τη φέρετε μπροστά μου. Θα της κόψω τη γλώσσα!

Ο λύκος έτριψε τα... χέρια του από τη χαρά του. Είχε έλθει η στιγμή να κάνει κακό στην αλεπού.

Ένα πουλάκι, όμως, πέταξε γρήγορα και βρήκε την αλεπού.

- Αυτό κι αυτό συμβαίνει! της είπε. Ο λύκος σε συκοφάντησε και το λιοντάρι θα σου κόψει τη γλώσσα για να σε τιμωρήσει.

- Σ' ευχαριστώ, καλό μου πουλάκι, του είπε η αλεπού. Μη φοβάσαι, θα καταφέρω να γλυτώσω.

Μάζεψε τότε μερικά αγριόχορτα και μια και δυο τράβηξε με θάρρος για τη σπηλιά του λιονταριού. Το λιοντάρι, όταν την είδε άφρισε από το κακό του.

«Σου έφερα αυτά τα βότανα, είπε η πονηρή αλεπού στο άρρωστο λιοντάρι, για να γίνεις καλά...».

- Έλα εδώ! της φώναξε. Που ήσουν; Δεν έμαθες ότι κάλεσα όλα τα ζώα να παρουσιαστείτε μπροστά μου;

- Ναι, βασιλιά μου, του απάντησε με θάρρος η αλεπού. Το έμαθα πως είσαι άρρωστος βαριά, γι' αυτό κι εγώ, πριν έλθω, πήγα και μάζεψα αυτά τα βότανα, που θα σε κάνουν καλά.

Ο θυμός του λιονταριού έπεσε αμέσως.

- Όστε! γι' αυτό άργησες να έλθεις; της είπε. Καλά έκανες... Θα... γίνω καλά όταν πάρω αυτά τα βότανα;

- Ναι, βασιλιά μου. Μόνο που χρειάζεται να τ' ανακατέψεις με κάτι ακόμα, για να γίνει τέλειο το φάρμακο.

- Με τι; ρώτησε το λιοντάρι.

- Να τα βράσεις μαζί με μια γλώσσα λύκου. Αυτή βέβαια... εσύ ξέρεις πού θα τη βρεις.

- Και βέβαια ξέρω! φώναξε το λιοντάρι. Θα κόψω τη γλώσσα αυτού του λύκου!

Το είπε και το έκανε αμέσως. Έτσι η πονηρή η αλεπού τιμώρησε το λύκο για τη συκοφαντία του.

Η ΧΕΛΩΝΑ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στην αυλή ενός χωριάτικου σπιτιού μια χελώνα, που είχε έναν μεγάλο καημό. Ήθελε να πετάξει στον ουρανό όπως τα πουλιά.

- Τι κατάρρα είναι αυτή! έλεγε κάθε τόσο αναστενάζοντας. Σέρνω μέρα και νύχτα αυτό το βαρύ καβούκι και είμαι καρφωμένη πάνω στη γη.

Αχ, να 'μουν κι εγώ ένα πουλάκι, να είχα φτερά και να πετούσα! Πώς ζηλεύω τις πάπιες της αυλής που όταν θέλουν πετούν και βλέπουν τον κόσμο από ψηλά.

Μια μέρα δυο πάπιες άκουσαν το παράπονο της και τη λυπήθηκαν.

- Θέλεις στ' αλήθεια να πετάξεις, κυρα - χελώνα; τη ρώτησαν.

- Αν θέλω; απάντησε η χελώνα.

Από τη χαρά της, η χελώνα, άφησε το ξύλο που κρατούσε με τα δόντια.

Αυτό είναι το πιο μεγάλο μου όνειρο.

Να πετάξω μια φορά κι ας πεθάνω! που λέει ο λόγος. Αλλά, πώς;

- Υπάρχει ένας τρόπος, της είπε η μια πάπια. Να δαγκώσεις σφιχτά αυτό το ξύλο, εγώ και η αδελφή μου θα πιάσουμε με τα ράμφη μας τις δυο άκρες και... θα σε πάρουμε μαζί μας.

- Ναι, ναι! φώναξε ενθουσιασμένη η χελώνα. Ωραία ιδέα! Εμπρός, ας μην αργούμε!

Και βιάστηκε να δαγκώσει το ξύλο. Το έπιασαν και οι πάπιες με τα ράμφη τους, τίναξαν τα φτερά τους και πέταξαν ψηλά, κουβαλώντας τη χελώνα μαζί τους.

Το πόσο χαιρόταν η χελώνα, δε λέγεται! Τι όμορφα ήταν εδώ ψηλά! Επιτέλους είχε πραγματοποιήσει το μεγάλο όνειρο της! Πετούσε!

Όμως, μέθυσε τόσο πολύ από τη χαρά της και για μια στιγμή πίστεψε ότι θα μπορούσε να πετάξει και μόνη της! Έτσι, η κουτή, άφησε το ξύλο που κρατούσε με τα δόντια της και, φυσικά, με το μεγάλο βάρος που είχε, έπεσε στη γη και σκοτώθηκε...

Αυτό το παραμύθι μας διδάσκει ότι το κάθε πλάσμα πρέπει να είναι ευχαριστημένο με τη μορφή που του έδωσε ο Θεός και να μη ζηλεύει τα άλλα πλάσματα...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Ήταν κάποτε μια αλογόμυγα που κατοικούσε στην ουρά ενός αλόγου. Ήταν πολύ περήφανη για τον εαυτό της και μια μέρα διηγήθηκε σε δυο άλλες αλογόμυγες, ένα μεγάλο κατόρθωμα που είχε κάνει.

- Εμένα που με βλέπετε, τους είπε, έχω κάνει ένα κατόρθωμα πού καμιά από σας δεν μπορεί να το κάνει. Μια μέρα δύο άλογα τραβούσαν ένα αμάξι με ανθρώπους που ταξίδευαν. Μα στον ανήφορο τα άλογα κουράστηκαν, μπορεί και να τεμπέλιασαν και σταμάτησαν να προχωρούν. Εγώ είχα ξαπλώσει στη χαίτη του ενός αλόγου όταν άκουσα τον αμαξά να πλαταγίζει το μαστίγιο και να φωνάζει:

«- Ντε! Χοπ! Χοπ!

»Μα τα άλογα δεν κουνήθηκαν από τη θέση τους. Ο αμαξάς είπε τότε στους επιβάτες να κατεβούν για να αλαφρώσει το αμάξι.

»- Χοπ, χοπ! έκανε πάλι στα άλογα του.

»Αλλά πού να κουνηθούν εκείνα! Και τότε, ξέρετε τι έκανα;»

- Τι; ρώτησαν με περιέργεια οι δυο αλογόμυγες.

- Αρπάζω τότε τα χαλινάρια και τραβώ με όλη μου τη δύναμη.

»- Χοπ, χοπ! φώναξα στ' άλογα... Ελάτε, κουνηθείτε!

»Και τότε, που λέτε, τα άλογα ξεκίνησαν... Αν δεν ήμουνα εγώ, δε θα μπορούσαν να βγάλουν τον ανήφορο... Λοιπόν, πώς σας φαίνεται το κατόρθωμα μου;»

- Μπράβο, μπράβο! φώναξαν οι δυο αλογόμυγες. Μα... πώς τα κατάφερες;

«... Άρπαξα τότε τα χαλινάρια, τα τράβηξα με δύναμη, φώναξα στο άλογο και ξεκίνησε...».

- Με τη δύναμη μου. Είμαι η πιο δυνατή αλογόμυγα του κόσμου!
- Μπράβο, μπράβο! της είπαν ξανά. Τέτοιο κατόρθωμα δεν μπορεί να το κάνει καμιά αλογόμυγα!
- Δε σας είπα πως είμαι η πιο δυνατή αλογόμυγα στον κόσμο; Οι αλογόμυγες την κοίταζαν και την ξανακοίταζαν με θαυμασμό. Βλέπετε... ήταν πολύ κουτές κι αυτές. Γιατί τα άλογα ξεκίνησαν από τις φωνές του αμαξά και όχι της αλογόμυγας.

Αλλά, όταν είναι περήφανος κανείς, νομίζει ότι μπορεί να κάνει θαύματα!

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Στο μεγάλο δάσος είχε πέσει μεγάλη πείνα. Τα άγρια ζώα - οι αρκούδες, οι λύκοι και οι αλεπούδες - δεν εύρισκαν τίποτε να βάλουν στο στόμα τους.

Ένας λύκος, αφού γύρισε όλο το δάσος χωρίς να βρει ούτε έναν ποντικό για να ξεγελάσει το στομάχι του, που τον πονούσε από την πείνα, αποφάσισε να βγει στον κάμπο, μήπως σταθεί τυχερός και βρει κανένα μικρό ζώο.

Κόντευε να φθάσει σ' ένα μικρό σπίτι, όταν είδε έναν σκύλο να τρέχει συνέχεια, τότε εδώ και τότε εκεί.

- Γεια σου ξάδελφε! του είπε ο λύκος γιατί, όπως ξέρετε, οι σκύλοι και οι λύκοι μοιάζουν σαν τα πρώτα εξαδέλφια.

«Πάμε, είπε ο σκύλος στο λύκο. Θα χαρεί πολύ ο κύριος μου να έχει δυο φύλακες...».

- Γειά σου, του απάντησε ο σκύλος και στάθηκε να κουβεντιάσει μαζί του.

- Γιατί κάνεις συνέχεια βόλτες; τον ρώτησε ο λύκος.

- Α, τις βόλτες τις κάνω μετά το φαγητό, για να χωνέψω, αποκρίθηκε ο σκύλος.

Ο λύκος γούρλωσε τα μάτια του από θαυμασμό και ζήλια.

- Ωστε... τρως τόσο πολύ; του είπε.

- Ναι, τρώγω όσο θέλω. Το αφεντικό μου με ταΐζει καλά, γιατί του φυλάω το σπίτι.

Ο λύκος άρχισε να ξερογλείφεται.

-Και... τι τρως, αν επιτρέπεται; ρώτησε.

- Ό,τι πεθυμήσει η ψυχή μου. Κρέας, κόκαλα, ψωμί, περισσεύματα από φαγητά...

- Και... κάθε πότε τρως;

- Τρεις φορές την ημέρα. Πρωί, μεσημέρι και βράδυ.

- Μήπως... μήπως περισσεύει και για μένα κανένα πιάτο φαγητό για να φυλάω κι εγώ το σπίτι;

- Ου! απάντησε ο σκύλος. Το αφεντικό θα χαρεί πολύ να έχει δυο φύλακες. Από φαγητό μη σε νοιάζει. Θα τρως με την ψυχή σου. Έλα κοντά μου.

- Μια στιγμή, θέλω, να σε ρωτήσω κάτι, του είπε ο λύκος. Αυτό που έχεις στο λαιμό σου, τι είναι;

- Αυτό; Είναι ένας πέτσινος λαιμοδέτης.

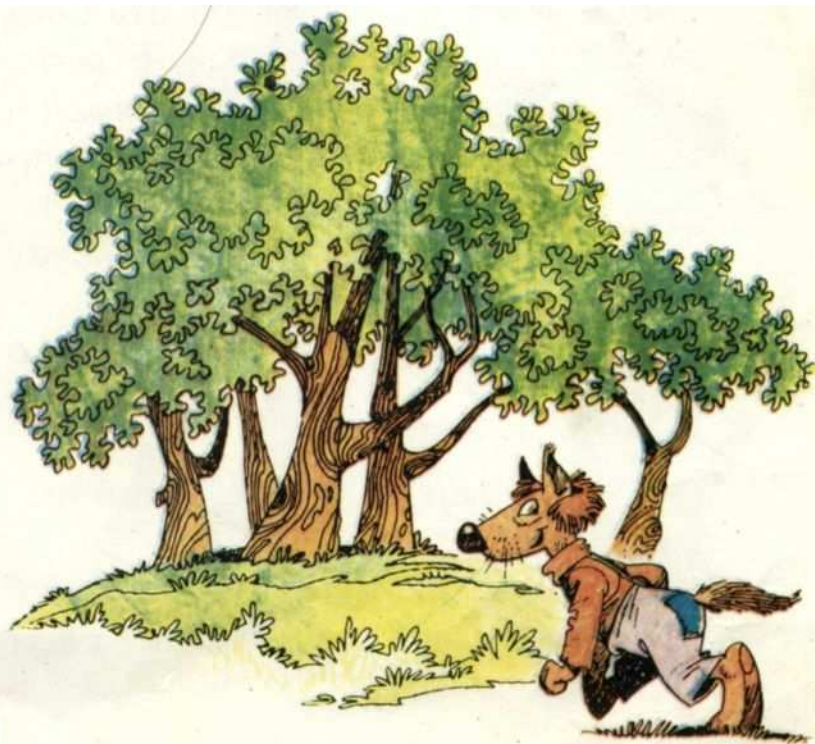
- Και... γιατί τον φοράς;

- Μου τον φοράει το αφεντικό μου. Από αυτό με δένει με την αλυσίδα.

- Σε δένει με... την αλυσίδα;

- Ναι. Τις περισσότερες ώρες είμαι δεμένος με μια αλυσίδα.

- Α, ξάδερφε! του είπε τότε ο λύκος. Αυτά τα πράγματα δε μου αρέσουν εμένα. Προτιμώ να γυρίζω νηστικός στο δάσος και να 'χω την ελευθερία μου, παρά να είμαι χορτάτος και δεμένος με μια αλυσίδα. Άντε γεια σου. Τρέχω στο όμορφό μου δάσος! Δεν μπορώ εγώ να υποφέρω τη σκλαβιά!

ΤΟ ΛΑΙΜΑΡΓΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα ποντίκι πολύ λαίμαργο. Έτρωγε, έτρωγε, ώσπου φούσκωνε τόσο πολύ η κοιλιά του, που δεν μπορούσε να κινηθεί.

- Γιατί τρως τόσο πολύ; του έλεγαν τ' άλλα ποντίκια.

- Γιατί να μην τρώγω; απαντούσε ο λαίμαργος ο ποντικός. Μου αρέσει το φαγητό.

- Καμιά μέρα θα πάθεις ζημιά από το πολύ φαγητό, τον συμβούλευαν.

- Γιατί να πάθω ζημιά; Έχω πολύ γερό στομάχι και χωνεύω εύκολα ό,τι κι αν φάω.

Μια μέρα ο λαίμαργος ο ποντικός μας άφησε τη φωλιά του, που ήταν στο υπόγειο ενός σπιτιού, ανέβηκε με προφύλαξη στο ισόγειο, μήπως τον δει καμιά γάτα και τον γραπώσει, βρήκε μια τρυπούλα σ' έναν τοίχο, μπήκε μέσα με δυσκολία γιατί ήταν στενή, προχώρησε και, ξαφνικά, τι να δουν τα μάτια του!

Βρέθηκε σ' ένα κελάρι!

Ένα κελάρι γεμάτο τρόφιμα! Τυριά, σαλάμια, καπνιστά κρέατα, καρύδια κι ένα σωρό άλλα πράγματα. Τέτοια τύχη δε θα μπορούσε ποτέ του να τη φανταστεί.

- Πω... πω! έκανε. Είμαι πολύ τυχερός! Θα φάω με την ψυχή μου! Και δε θα πω σε κανέναν ποντικό τίποτε γι' αυτό το κελάρι για να 'ρχομαι και να τρώγω μόνος μου!

Και ρίχτηκε με τα μούτρα στο φαγητό. Έφαγε τυρί, σαλάμι, λίγο κρέας, γύρισε πάλι στο τυρί, ξανά στο σαλάμι... Από το πολύ φαγητό η κοιλιά του είχε γίνει στρογγυλή σαν τόπι.

- Μπράβο μου! είπε στον εαυτό του. Είμαι πολύ τυχερός. Όλο το χειμώνα θα έρχομαι εδώ να τρώγω... Και τι φαγητά! Τα πιο εκλεκτά που υπάρχουν για έναν ποντικό!

Χάιδεψε λίγο τη φουσκωμένη κοιλιά του και καθώς κοίταζε το τυρί, το λιγουρεύτηκε ακόμα μια φορά.

- Ας φάω μια μπουκιά πριν φύγω, αποφάσισε. Είναι τόσο νόστιμο που δεν το χορταίνω!

Ξαφνικά, ακούστηκαν βήματα... Κάποιος ερχόταν στο κελάρι.

«Πρέπει να φεύγω, αποφάσισε ο λαίμαργος ποντικός. Αν με πιάσουν εδώ μέσα, αλλοίμονό μου! Θα φύγω και θα γυρίσω πάλι το βράδυ... Κρίμα, ήθελα να φάω κι άλλο, αλλά δεν πειράζει».

Ο άνθρωπος που ερχόταν, άρχισε να ξεκλειδώνει την πόρτα του κελαιριού. Ο ποντικός έτρεξε προς την τρύπα, έχωσε το κεφάλι του μέσα, μα...

*Βγαίνοντας από την τρύπα, βρέθηκε σ' ένα
κελλάρι γεμάτο τρόφιμα...*

δεν προχώρησε! Η τρύπα ήταν στενή και η φουσκωμένη κοιλιά του δεν μπορούσε να περάσει μέσα. Είχε σφηνώσει!

Προσπάθησε, προσπάθησε ο ποντικός μα δε γινόταν τίποτε. Και ο άνθρωπος που μπήκε στο κελάρι τον είδε και, φυσικά, τον σκότωσε... Έτσι, ο ποντικός τιμωρήθηκε για τη λαιμαργία του. Γιατί η λαιμαργία, όχι μόνο για τους ποντικούς αλλά και για τους ανθρώπους, είναι κακό πράγμα. Κι όποιος είναι λαίμαργος θα μετανοιώσει οπωσδήποτε πικρά...

Ο ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΟΣ ΚΟΚΚΟΡΑΣ

Σε μια αυλή ζούσε κάποτε ένας κόκορας που είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του. Ήταν φαντασμένος, όπως λένε.

- Κικιρίκου! φώναζε κάθε τόσο. Με βλέπετε εμένα; Έχω την πιο δυνατή φωνή! Το λειρί μου είναι κόκκινο και μεγάλο και τα φτερά μου πλουμιστά! Κι όσο για τα νύχια μου, μπορώ μ' αυτά να νικήσω οποιονδήποτε κόκορα στον κόσμο! Και δώσ' του κι έκανε συνέχεια βόλτες στην αυλή και καμάρωνε.

- Κικιρίκου! άρχιζε πάλι χωρίς να κουράζεται. Εμπρός, λοιπόν, ποιος

κόκορας θέλει να παραβγεί μαζί μου στη δυνατή φωνή; Ποιος κόκορας έχει τη δική μου πολύχρωμη ουρά; Κικιρίκου! Εγώ είμαι ο θαυμαστός κόκορας!

Μια μέρα, τα παιδάκια του σπιτιού άφησαν στην αυλή ένα μικρό αμαξάκι, ένα παιχνιδάκι που τους το είχε αγοράσει ο πατέρας τους.

- Αυτό το αμαξάκι μου αρέσει! είπε

«Πιο γρήγορα, πιο γρήγορα!»,
φώναζε ο φαντασμένος
κόκκορας, από το μικρό του
αμάξι, στους γάτους...

ο φαντασμένος κόκκορας. Μ' αυτό το αμάξι πρέπει να ταξιδέψω σ' όλο τον κόσμο, να με δουν όλες οι κότες και τα κοκκόρια και να θαυμάσουν την ομορφιά, τη δύναμη και τη μεγαλοπρέπεια μου.

Δυο γάτοι που τον άκουσαν, τον πλησίασαν και του είπαν:

- Ναι, αυτό το αμάξι ταιριάζει στην αρχοντιά σου! Ανέβα επάνω κι εμείς θα το σύρουμε και θα σε γυρίσουμε σε όλο τον κόσμο.

- Μπράβο! φώναζε ο κόκκορας. Ωραία ιδέα. Ας ξεκινήσουμε! Εσείς θα γίνετε τ' άλογα της άμαξας μου! Πήδησε με καμάρι στο αμάξι, οι δυο γάτοι άρχισαν να το τραβούν και βγήκαν από την αυλή.

- Πιο γρήγορα! φώναζε ο φαντασμένος κόκκορας. Πιο γρήγορα! Να δει ο κόσμος όλος την αφεντιά μου! Να θαυμάσει τη δύναμη και την ομορφιά μου!

Μα, στη γωνία του κήπου οι γάτοι σταμάτησαν, όρμησαν πάνω στον κόκκορα και... τον έφαγαν! Ήταν δυο πονηροί γάτοι που κατάφεραν να τον βγάλουν από την αυλή για να τον φάνε με την ησυχία τους. Κι αυτός ο φαντασμένος την έπαθε... Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι όλοι οι φαντασμένοι είναι κουτοί. Όχι μόνο τα κοκκόρια, αλλά και οι άνθρωποι. Εκείνοι που έχουν αξία είναι απλοί, ενώ οι κουτοί είναι καυχησιάρηδες και φαντασμένοι.

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

Κάποτε, στη ζούγκλα, ζούσαν δυο σκανταλιάρικα πιθηκάκια. Όλη τη μέρα έκαναν τρελά παιχνίδια. Πότε κυνηγούσε το ένα το άλλο, πότε πάλευαν, πότε πηδούσαν με χαριτωμένες τούμπες στον αέρα

και πότε σκαρφάζονταν στα δέντρα και πηδούσαν από το ένα κλαδί στο άλλο.

Μια μέρα, ανακάλυψαν ένα καινούργιο παιχνίδι, που τους άρεσε πολύ. Βρήκαν μια καμηλοπάρδαλη και άρχισαν να κάνουν τσουλήθρα στο μακρύ της λαιμό. Η καμηλοπάρδαλη, όμως, άρχισε να θυμώνει.

- Σταματήστε πια! τους φώναξε. Αρκετά με ζαλίσате! Και μην τολμήσετε ν' ανεβείτε άλλη φορά στο κεφάλι μου.

- Μη φωνάζεις κυρά μου! της είπαν τα πιθηκάκια. Να παίξουμε θέλαμε...

- Να παίξετε αλλού κι όχι στο λαιμό μου, ανόητα και άχρηστα πλάσματα!

- Γιατί λες πως είμαστε άχρηστα; παραπονέθηκαν τα πιθηκάκια.

- Αυτό που σας λέω! θύμωσε πιο πολύ η καμηλοπάρδαλη. Δε θέλω άλλες κουβέντες μαζί σας! Αφήστε με ήσυχη!

- Α... είσαι πολύ αυστηρή, κυρία καμηλοπάρδαλη και δε σου ταιριάζει! της είπε το ένα πιθηκάκι. Εντάξει, δεν πρόκειται να σ' ενοχλήσουμε άλλη φορά, αλλά, μπορεί κάποτε να χρειαστείς κι εσύ τη βοήθεια μας!

- Έννοια σου και δεν πρόκειται να μου χρειαστεί ποτέ η βοήθεια σας! Τα πιθηκάκια, τι να κάνουν, φοβήθηκαν και σταμάτησαν να κάνουν τσουλήθρα στο μακρύ λαιμό της.

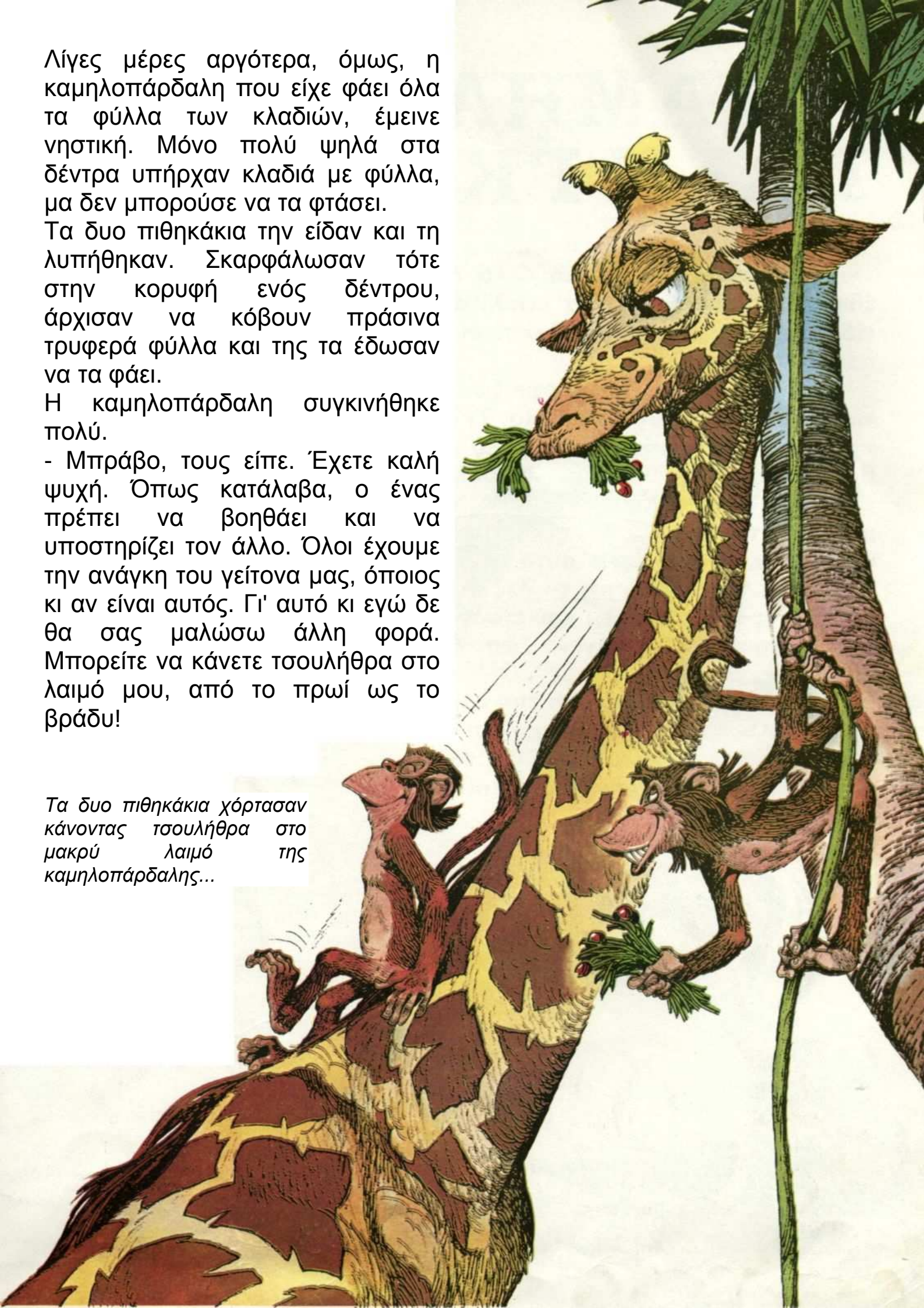
Λίγες μέρες αργότερα, όμως, η καμηλοπάρδαλη που είχε φάει όλα τα φύλλα των κλαδιών, έμεινε νηστική. Μόνο πολύ ψηλά στα δέντρα υπήρχαν κλαδιά με φύλλα, μα δεν μπορούσε να τα φτάσει.

Τα δυο πιθηκάκια την είδαν και τη λυπήθηκαν. Σκαρφάλωσαν τότε στην κορυφή ενός δέντρου, άρχισαν να κόβουν πράσινα τρυφερά φύλλα και της τα έδωσαν να τα φάει.

Η καμηλοπάρδαλη συγκινήθηκε πολύ.

- Μπράβο, τους είπε. Έχετε καλή ψυχή. Όπως κατάλαβα, ο ένας πρέπει να βοηθάει και να υποστηρίζει τον άλλο. Όλοι έχουμε την ανάγκη του γείτονα μας, όποιος κι αν είναι αυτός. Γι' αυτό κι εγώ δε θα σας μαλώσω άλλη φορά. Μπορείτε να κάνετε τσουλήθρα στο λαιμό μου, από το πρωί ως το βράδυ!

Τα δυο πιθηκάκια χόρτασαν κάνοντας τσουλήθρα στο μακρύ λαιμό της καμηλοπάρδαλης...

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΗ ΚΑΙ Η ΓΚΑΖΕΛΛΑ

Μια μέρα μια μικρή γκαζέλλα, που έβοσκε με τη μητέρα της σ' ένα λιβάδι, είδε μια καμηλοπάρδαλη να περνάει από κοντά τους.

- Μανούλα μου, τι όμορφο ζώο είναι αυτό; φώναξε με θαυμασμό. Τι μακρύ λαιμό που έχει! Από κει ψηλά που βρίσκεται το κεφάλι της, θα βλέπει τόσα και τόσα πράγματα που δεν μπορώ να τα δω εγώ... Α... πόσο τυχερή θα ήμουν, αν έμοιαζα σ' αυτό το ζώο.

- Όχι κόρη μου, μη το λες αυτό, της είπε η γκαζέλλα. Κι εσύ είσαι τυχερή. Μη ζηλεύεις κανένα ζώο, όσο όμορφο κι αν είναι.

- Όχι, όχι, εγώ ζηλεύω την καμηλοπάρδαλη, είπε η μικρή γκαζέλλα. Αν είχα κι εγώ τόσο ψηλά πόδια και τόσο μακρύ λαιμό, θα ήμουν πολύ ευτυχισμένη.

- Νομίζεις ότι ο μακρύς λαιμός, η ομορφιά και η μεγαλοπρέπεια μπορούν να σε κάνουν ευτυχισμένη;

τη συμβούλεψε η γκαζέλλα. Μπορεί η καμηλοπάρδαλη που τη ζηλεύεις εσύ, να έρθει η στιγμή που να σε ζηλέψει εκείνη.

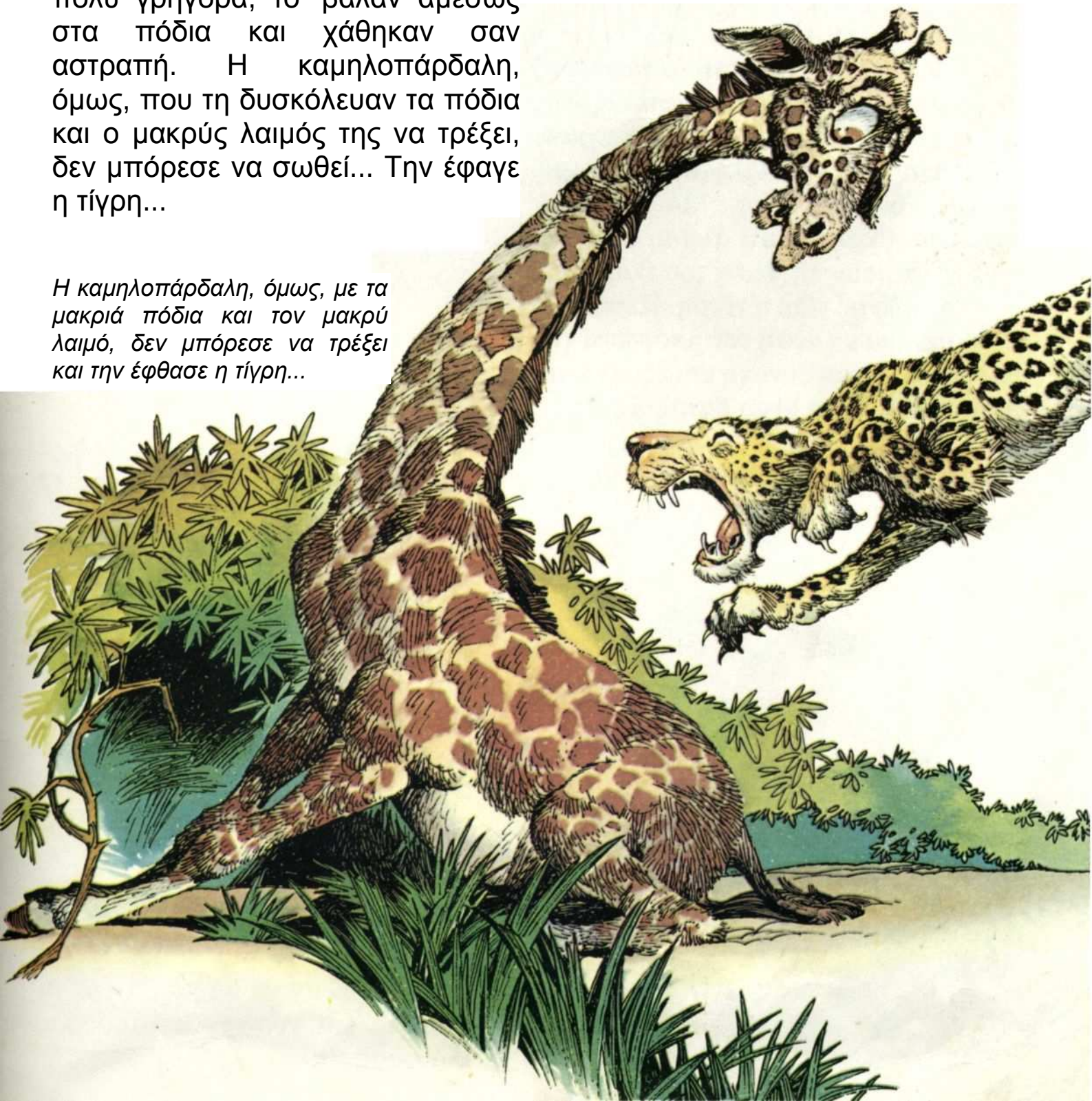
- Να ζηλέψει εμένα η καμηλοπάρδαλη; είπε η μικρή γκαζέλλα.

Δεν πρόλαβε καλά - καλά να τελειώσει τα λόγια της, όταν παρουσιάστηκε μια φοβερή τίγρη. Οι δυο γκαζέλλες, που τρέχουν πολύ γρήγορα, το 'βαλαν αμέσως στα πόδια και χάθηκαν σαν αστραπή. Η καμηλοπάρδαλη, όμως, που τη δυσκόλευαν τα πόδια και ο μακρύς λαιμός της να τρέξει, δεν μπόρεσε να σωθεί... Την έφαγε η τίγρη...

Η καμηλοπάρδαλη, όμως, με τα μακριά πόδια και τον μακρύ λαιμό, δεν μπόρεσε να τρέξει και την έφθασε η τίγρη...

- Λοιπόν; ρώτησε η μητέρα - γκαζέλλα την κόρη της, που είδαν από μακριά την καμηλοπάρδαλη να πεθαίνει στα νύχια της τίγρης. Είδες που δεν πρέπει να ζηλεύεις; Εμείς δεν έχουμε μακρύ και όμορφο λαιμό, μα έχουμε γερά πόδια και αυτά μας γλύτωσαν.

- Έχεις δίκιο, είπε η μικρή γκαζέλλα. Όχι... όχι, καλύτερα που γεννήθηκα γκαζέλλα παρά καμηλοπάρδαλη.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, το γέρικο lionτάρι, που ήταν ο βασιλιάς της ζούγκλας πέθανε και τα ζώα συγκεντρώθηκαν για να διαλέξουν τον καινούργιο βασιλιά τους. Μα δεν ήταν καθόλου εύκολο, γιατί όλα τα ζώα ήθελαν να πάρουν τη θέση του βασιλιά.

- Ακούστε! είπε η τίγρη. Πέθανε το lionτάρι, μα τη θέση του μπορώ να την πάρω εγώ. Είμαι δυνατή και έξυπνη και μου ταιριάζει να γίνω βασιλιάς σας.

- Μπα; έκανε ο ελέφαντας. Εγώ πρέπει να γίνω βασιλιάς σας, γιατί είμαι το πιο μεγάλο ζώο της γης!

- Μπορεί να είσαι μεγάλο, αλλά δεν μπορείς να τρέξεις όπως τρέχω εγώ, του είπε ο ρινόκερος.

- Σταματήστε να καυγαδίζετε! πήρε το λόγο η καμηλοπάρδαλη. Μπορεί εσείς να είσαστε δυνατά και άγρια, μα εγώ είμαι το πιο ευγενικό ζώο της ζούγκλας. Εμένα πρέπει να κάνετε βασιλιά σας!

- Να γίνω εγώ βασιλιάς! είπε ο γορίλας και άφησε μια κραυγή που ακούστηκε σε όλη τη ζούγκλα.

- Η κορώνα ταιριάζει σε μένα! είπε και ο ιπποπόταμος.

Όλα τα ζώα, από τα μικρά ως τα πιο μεγάλα, από τα πιο ήσυχα ως τα πιο άγρια, ήθελαν να πάρουν τη θέση του βασιλιά και γινόταν μεγάλος καυγάς και φασαρία.

- Ακούστε τι θα γίνει, πρότεινε ο λύκος. Να φορέσουμε όλα την κορώνα και σε κείνον που θα ταιριάζει περισσότερο, θα γίνει ο βασιλιάς μας.

Κι όταν ο πίθηκος έπεσε στην παγίδα, φώναξε η πονηρή Μαριώ στα ζώα που έτρεξαν να δουν:

- Να ποιον διαλέξαμε για βασιλιά μας! Έναν κουτό!

- Και τώρα τι θα κάνουμε; ρώτησε ένα ελάφι.

- Τίποτα, είπε η αλεπού. Δε θα φορέσει κανένα μας την κορώνα για να μη ζηλεύουν τα άλλα.

Και από την ημέρα εκείνη τα ζώα του μεγάλου δάσους έζησαν χωρίς βασιλιά.

Όλα συμφώνησαν και άρχισαν να δοκιμάζουν την κορώνα. Και συμφώνησαν ότι ταίριαζε στο κεφάλι ενός πιθήκου. Έτσι τον έκαναν βασιλιά τους. Κι ο πίθηκος από τη χαρά του, άρχισε να παίζει με την κορώνα, κάνοντας τ' άλλα ζώα να γελούν.

Όμως στην αλεπού κακοφάνηκε που έγινε ο πίθηκος βασιλιάς και για να τον γελοιοποιήσει μπροστά στα άλλα ζώα, του είπε:

- Ξέρω ένα μέρος όπου υπάρχει ένας θησαυρός. Πάμε να σου τον δείξω;

Ο πίθηκος την ακολούθησε πρόθυμα και η πονηρή αλεπού τον πήγε κατευθείαν σε μια παγίδα όπου είχαν φτιάξει οι άνθρωποι για τα ζώα.

«... Να, αυτός είναι ο βασιλιάς σας!», είπε η πονηρή αλεπού δείχνοντας τον παγιδευμένο πίθηκο.

Η ΚΟΛΟΒΗ ΑΛΕΠΟΥ

Κάποτε μια αλεπού καυχιόταν για την πονηριά της. Έλεγε στις άλλες αλεπούδες ότι κατέβαινε στο χωριό και ρήμαζε τα κοτέτσια των χωρικών.

- Δεν ξέρετε με τι ευκολία κλέβω τα κοτόπουλα από τα κοτέτσια! τους έλεγε. Κανείς δε με παίρνει είδηση. Έτσι, κάθε βράδυ έχω τον εκλεκτό μεζέ μου! Είσαστε κουτές που δεν ερχόσαστε κι εσείς μαζί μου να χορτάσετε κοτόπουλα.

- Πρόσεχε, γιατί καμιά φορά θα σου βγουν ξανά τα κοτόπουλα που τρως! τη συμβούλευαν οι άλλες.

- Μη σας νοιάζει, δε φοβάμαι τίποτε εγώ! τους απαντούσε εκείνη. Είμαι πολύ πονηρή και ξεγελώ και τους χωρικούς και τους σκύλους τους.

- Πολλές από μας, της είπε μια γριά αλεπού, νομίζουν ότι μπορούν με την πονηριά τους να ξεγελούν τους ανθρώπους. Μα έρχεται η στιγμή που την παθαίνουμε, γιατί οι άνθρωποι είναι πιο έξυπνοι και πιο πονηροί από τα ζώα.

- Α, είσαστε πολύ φοβητσιάρες είτε η αλεπού. Εγώ δε φοβάμαι τίποτε Έχω συνηθίσει να τρώγω νόστιμα κοτοπουλάκια και θα συνεχίσω να πηγαίνω στο χωριό.

Όμως, μια μέρα καθώς πήγαινε στο χωριό να κλέψει κανένα κοτόπουλο πάτησε μια παγίδα, και, χραπ, η παγίδα της φυλάκισε την ουρά και της την έκοψε! Η αλεπού το 'βαλε στα πόδια ουρλιάζοντας από τους πόνους.

Έτρεχε, έτρεχε, ώσπου βρήκε ένα ποτάμι. Έχωσε στο νερό την κολοβή ουρά της και ησύχασε από τους πόνους. Όμως... τι θα έλεγε στις άλλες αλεπούδες, όταν θα τη ρωτούσαν τι απόγινε η ουρά της; «Κάτι πρέπει να σκεφτώ», είπε με το νου της.

Έφθασε στο δάσος κι όταν την είδαν χωρίς ουρά οι αλεπούδες, άρχισαν να την περιγελούν και να την κοροϊδεύουν.

- Τι έγινε η ουρά σου; της είπαν. Τι την έκανες; Γιατί γύρισες κολοβή; Και τότε, εκείνη για να δικαιολογηθεί, τους απάντησε:
- Δεν ξέρετε; Η καινούργια μόδα λέει πως πρέπει να είναι κοντές οι ουρές μας!

Έτσι γινόμαστε πιο όμορφες! Με βλέπετε εμένα πόσο όμορφη και κομψή έγινα; Τι καθόσαστε, λοιπόν; Κόψτε κι εσείς τις ουρές σας! Αλλά... ποιος την πίστευε; Ήξεραν όλες πως την ουρά της την είχε κόψει η παγίδα.

«Είναι της μόδας η κομμένη ουρά, είπε η κολοβή αλεπού. Είδατε πόσο όμορφη με κάνει!».

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΣΙΚΑ

Μια κατσίκα απομακρύνθηκε μια μέρα από το κοπάδι της, χωρίς να το καταλάβει και βρέθηκε ανάμεσα σε μερικούς θάμνους. Ξαφνικά, μέσα από ένα θάμνο ξεφυτρώνει ένας λύκος.

Η κατσίκα τρόμαξε τόσο πολύ, που έμεινε ακίνητη γιατί είχαν παραλύσει τα πόδια της. Φοβήθηκε πως ήρθε η τελευταία της στιγμή. Ο λύκος θα έπεφτε πάνω της και...

Όμως ο λύκος δεν κουνήθηκε από τη θέση του.

- Άκουσε, της είπε, μη φοβάσαι, δε θέλω να σε φάω. Σε παρακαλώ να με βοηθήσεις κι εγώ θα σου προσφέρω ένα μεγάλο δώρο.

- Και... τι βοήθεια μπορώ να σου προσφέρω εγώ; ρώτησε η κατσίκα.

Τι μπορώ να κάνω εγώ για σένα;

- Με κυνηγούν κάτι χωρικοί να με σκοτώσουν. Εγώ είμαι γέρος, κουράστηκα και δεν μπορώ να τρέξω. Έτσι όταν έλθουν προς τα εδώ και σε ρωτήσουν αν είδες το λύκο, να τους πεις ψέματα, πως τον είδες, τάχα, να τρέχει στην απέναντι πλαγιά. Έτσι, θα γλυτώσω.

- Εντάξει, συμφώνησε η κατσίκα.

- Άκουσε, μη με κοροϊδέψεις και μαρτυρήσεις την κρυψώνα μου στους χωρικούς. Μην ξεχνάς ότι μπορώ να σε φάω κι όμως σου χάρισα τη ζωή.

Ο λύκος κρύφτηκε στο θάμνο και να που, σε λίγο, φάνηκαν οι χωρικοί.

- Μήπως είδες ένα λύκο; ρώτησαν την κατσίκα.

«... όταν σε ρωτήσουν οι κυνηγοί, είπε ο γερο λύκος στην κατσίκα, να τους πεις ότι έφυγα...».

- Ναι, ναι! τους απάντησε εκείνη. Τον είδα να τρέχει απέναντι, σε κείνη την πλαγιά.

Οι χωρικοί την πίστεψαν, άλλαξαν δρόμο και ο λύκος βγήκε σε λίγο από την κρυψώνα του.

- Μπράβο! είπε στην κατσίκα. Τα κατάφερες καλά!

Κι έκανε να φύγει.

- Ε, πού πας; του είπε η κατσίκα.

- Στη φωλιά μου, στο δάσος, απάντησε ο λύκος.

- Και... το δώρο που υποσχέθηκες πως θα μου δώσεις;

Ο γερο - λύκος κούνησε το κεφάλι του.

- Είσαι τόσο κουτή, λοιπόν; της είπε. Σου έδωσα το δώρο μου. Σου χάρισα τη ζωή.

- Μα... εγώ νόμισα πως θα μου έδινες κάποιο άλλο δώρο γι' αυτό σε βοήθησα...

- Υπάρχει πιο ακριβό δώρο από τη ζωή, κουτή κατσίκα; Θ' άξιζε να σε φάω για την κουταμάρα σου, αλλά... σε χαρίζω γιατί με βοήθησες και συ να σωθώ. Γεια σου, λοιπόν και... είσαι τυχερή που σε αφήνω ζωντανή!

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό μια αλεπού, που πεινούσε και δεν είχε τι να βάλει στο στόμα της, είδε από μακριά έναν κορυδαλλό να κρύβεται ανάμεσα σε μερικούς θάμνους.

«Σίγουρα εκεί έχει φτιάξει τη φωλιά του, σκέφτηκε η πεινασμένη αλεπού. Θα πλησιάσω σιγά - σιγά, χωρίς να με δει και θα τον αρπάξω στα νύχια μου. Βέβαια, θα τον κάνω όλο κι όλο μια μπουκιά αλλά, τι να γίνει; Με την πείνα που έχω, καλός είναι και ο κορυδαλλός».

Προχώρησε σιγά - σιγά, είδε σε λίγο τον κορυδαλλό στη φωλιά του κι έδωσε ένα σάλτο να τον αρπάξει. Μα ο κορυδαλλός, πιο γρήγορος, κατάφερε να της ξεφύγει και πέταξε πάνω από το κεφάλι της.

- Ε... γείτονα, καλημέρα! του είπε η αλεπού, ύστερα από το πάθημα της. Γιατί έφυγες; Άδικα τρόμαξες.

- Μπα; της είπε ο κορυδαλλός. Άδικα τρόμαξα; Εσύ όρμησες στη φωλιά μου να με φας.

- Με παρεξήγησες γείτονα μου. Σκόνταψα σ' ένα κλαδί κι έπεσα πάνω στη φωλιά σου. Έλα, μη φοβάσαι. Κατέβα να τα πούμε. Έχω μεγάλη όρεξη για κουβέντα. Έχω να σου πω αρκετά νέα.

- Ποια είναι τα νέα σου;

Και η αλεπού απομακρύνθηκε νηστική και αξιολύπητη, ενώ ο κορυδαλλός την κορόιδευε από ψηλά...

- Τα 'μαθες; του είπε η αλεπού για να τον καταφέρει να κατεβεί. Άκουσα τον σπουργίτη να λέει ότι τραγουδάει καλύτερα από σένα...

- Ο σπουργίτης; Αν μου έλεγες κανένα άλλο πουλί θα σε πίστευα, μα ο σπουργίτης δεν τραγουδάει καθόλου. Μου λες ψέματα.

- Όχι, όχι, δε σου λέω ψέματα. Έχω και κάτι άλλο να σου πω...

- Σε ακούω...

- Καημένε μου, κατέβα κάτω να μιλήσουμε με την ησυχία μας, τι κάνεις εκεί ψηλά; Δεν μπορώ να σε κοιτάζω, με πόνεσε ο λαιμός μου!

Μα ο κορυδαλλός δεν ήταν τόσο κουτός, όσο τον νόμιζε η αλεπού.

- Έλα εσύ εδώ πάνω, κυρα - γειτόνισσα να μιλήσουμε, της είπε. Γιατί να κατεβώ εγώ στη γη;

Η αλεπού κατάλαβε ότι ο κορυδαλλός ήταν έξυπνος και δε θα κατάφερνε να τον φάει. Έτσι, έβαλε την ουρά στα σκέλια της και απομακρύνθηκε, ενώ έτρεχαν τα σάλια της από την πείνα και της πονούσε το στομάχι. Και σα να μην έφτανε αυτό, ο κορυδαλλός την κορόιδευε από ψηλά... Έκανε συνέχεια βόλτες από πάνω της και τραγουδούσε, μα εκείνη έκανε πως δεν τον έβλεπε και δεν τον άκουγε...

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΟΣ

Αλλά, οι ιστορίες με την αλεπού δεν τελειώνουν. Μια φορά κι έναν καιρό μια αλεπού, εκεί που γύριζε στο πυκνό δάσος, είδε έναν μεγάλο δράκο, από αυτά τα ζώα που λένε πως βγάζουν φωτιές από τα ρουθούνια τους. Είναι επικίνδυνα ζώα, αλλά δεν μπορούν να τρέξουν γρήγορα.

- Καλημέρα! του είπε η αλεπού.

- Δε με φοβάσαι; της είπε ο δράκος και την κοίταξε άγρια.

- Γιατί να σε φοβηθώ; του είπε η αλεπού.

- Γιατί είμαι ένα πελώριο ζώο και μπορώ να σε κάνω μια μπουκιά.

Η αλεπού για περισσότερη σιγουριά, στάθηκε λίγο πιο πέρα.

- Χα... χα! του είπε κοροϊδευτικά. Τι μπορείς να μου κάνεις; Με δυο τρία πηδήματα φθάνω στη φωλιά μου.

- Και... πού είναι η φωλιά σου; τη ρώτησε ο δράκος.

- Στην τρύπα ενός βράχου.

Είναι όμως στενή η τρύπα και δε σε χωράει να μπεις. Αλλά και ακόμα σε χωρούσε, δε θα σε φοβόμουν, γιατί η φωλιά μου έχει δυο τρύπες. Από τη μία μπαίνω και από την άλλη βγαίνω.

- Όστε έχεις το θάρρος και με κοροϊδεύεις άμυαλη αλεπού;
- Νομίζω πως έχω περισσότερο μυαλό από σένα. Δεν έχεις ακούσει ότι είμαι το πιο έξυπνο ζώο του δάσους;
- Φύγε τώρα, γιατί δεν έχω όρεξη για κουβέντα.

Η κυρά Μαριώ, που έκανε την έξυπνη στο δράκο, βγήκε από τη φωλιά της ουρλιάζοντας και με αναμμένη την ουρά...

Μα η αλεπού συνέχισε να τον κοροϊδεύει. Ο δράκος σηκώθηκε κι ετοιμάστηκε να ορμήσει καταπάνω της μα η αλεπού το 'βαλε στα πόδια.

- Φτάσε με αν μπορείς! του φώναξε. Χα... χα! Όσπου να κάνεις ένα βήμα εσύ, έχω φτάσει στη φωλιά μου εγώ!

Κι έτρεξε να χωθεί στη φωλιά της. «Καλά του τα είπα! σκέφθηκε καθώς είχε ξαπλώσει. Νόμισε πως θα τον φοβηθώ;»

Ο δράκος, όμως, σιγά - σιγά έφτασε ως τη φωλιά της, έβαλε τη μύτη του στην τρύπα, φύσηξε και πελώριες φλόγες χύθηκαν στη φωλιά κι έφθασαν ως την αλεπού.

- 'Αου! φώναξε η αλεπού και πετάχτηκε από την άλλη τρύπα. Βοήθεια, καίγομαι!

Έτρεξε στο ποτάμι να σβήσει τη φωτιά που της έκαιγε την ουρά και από την ημέρα εκείνη δεν ξαναπείραξε το δράκο.

- Ας μιλήσουμε λίγο, του είπε η αλεπού και προχώρησε άλλα δυο βήματα προς τα πίσω. Ξέρεις πως είσαι το πιο άσχημο ζώο της γης; Τι κεφάλι είναι αυτό που έχεις; Τι κορμί και τι πόδια; Χα... χα! Άσχημότερο πλάσμα δεν υπάρχει στον κόσμο!

Ο δράκος άρχισε ν' αγριεύει.

- Φύγε κι άφησε με ήσυχο, γιατί θα το μετανιώσεις! της είπε.

Ο ΛΑΓΟΣ ΠΟΥ ΦΟΒΟΤΑΝ

Μια νύχτα το λιοντάρι, ο Βασιλιάς του δάσους, καθώς προχωρούσε σ' ένα μονοπάτι, δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα κι έπεσε ανάσκελα! Τον είχε χτυπήσει χωρίς να το θέλει, καθώς έτρεχε ένας τράγος, με τα κέρατά του. Μα το λιοντάρι πόνεσε πολύ και την άλλη μέρα έβγαλε μια διαταγή να φύγουν για πάντα από το δάσος όλα τα ζώα που είχαν κέρατα.

Έτσι, οι τράγοι, τα ελάφια, τα ζαρκάδια και όσα ζώα είχαν κέρατα, βιάστηκαν να φύγουν για να μην τα βρει κανένας μπελάς.

Τη διαταγή την άκουσε κι ένας λαγός, που ήταν πολύ φοβισιάρης. Καθώς έσκυψε το μεσημέρι σ' ένα ρυάκι να πει νερό, είδε τα μεγάλα του αυτιά μέσα στο νερό και... τα χρειάστηκε! Το πέρασε για κέρατα...

- Έχω κέρατα! είπε τρέμοντας. Έχω κι εγώ κέρατα! Πρέπει να φύγω από το δάσος γιατί, αν με δει το λιοντάρι, αλλοίμονό μου!

Ξανακοίταξε στο νερό για να βεβαιωθεί. Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία, είχε κέρατα και μάλιστα πολύ μεγάλα!

- Χάθηκα! είπε ξανά. Έχω κέρατα, πρέπει να φύγω από το δάσος πριν με δει το λιοντάρι!

Ένας ποντικός που έτυχε να βρίσκεται εκεί κοντά και άκουσε τα λόγια του λαγού, τον πλησίασε και του είπε:

- Γιατί φοβήθηκες τόσο πολύ;

- Γιατί έχω κέρατα, δεν τα βλέπεις; του είπε ο λαγός. Πρέπει να φύγω από το δάσος, γιατί αν με δει το λιοντάρι θα με σκοτώσει, δεν τη γλυτώνω! Δεν άκουσες τη διαταγή που έδωσε;

- Μη φοβάσαι, αυτά δεν είναι κέρατα, του είπε ο ποντικός. Είναι αυτιά.

- Αυτιά;

- Και βέβαια. Δεν ξέρεις ότι έχεις μεγάλα αυτιά;

-Ναι, μπορεί να 'χεις δίκιο... Είναι αυτιά αλλά... το ξέρει το λιοντάρι πως είναι αυτιά και όχι κέρατα;

- Μα, για τόσο κουτό το πέρασες το λιοντάρι;

- Κι αν κάνει κανένα λάθος, αν με δει ξαφνικά μπροστά του κανένα βράδυ και νομίσει πως έχω κέρατα τότε... τι θα κάνω εγώ ο δυστυχισμένος; Θα με κατασπαράξει. Όχι, όχι, καλύτερα να φύγω μακριά για να γλυτώσω.

«Μη φοβάσαι, του είπε ο ποντικός, αυτά δεν είναι κέρατα, αλλά αυτιά...».

- Μα, τόσο πολύ φοβισιάρης είσαι; του είπε ο ποντικός. Δεν πρόκειται να κάνει λάθος το λιοντάρι, δε θα σε δει για πρώτη φορά...

- Ναι, αλλά αν με δει νύχτα και δεν προλάβει να ξεχωρίσει αν είναι αυτιά ή κέρατα;

Και ο φοβισιάρης ο λαγός το 'βαλε στα πόδια κι έφυγε μακριά από κείνο το ήσυχο δάσος. Μα, εκεί που πήγε ήταν πολλές αλεπούδες και, ένα βράδυ, μία από αυτές τον έφαγε...

Να τι παθαίνει κανείς όταν φοβάται πολύ...

ΤΑ ΚΟΥΤΑ ΒΑΤΡΑΧΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν σε μια μικρή στέρνα μερικά βατράχια. Όλη τη μέρα έτρωγαν, τεμπέλιαζαν και τότε - τότε τραγουδούσαν, μα δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένα από τη ζωή τους.

- Πφ, βαρέθηκα πια αυτή τη ζωή! είπε μια μέρα ένας γερο - βάτραχος. Είμαστε σαν φυλακισμένα σ' αυτή τη στέρνα και δεν ξέρουμε πώς είναι ο κόσμος... Ξέρετε τι σκέφτηκα; Πολύ κοντά μας κυλάει ένα μικρό ποτάμι. Θα φθάσω ως εκεί, θα μπω στα νερά του και θα φύγω μακριά να γνωρίσω καινούργια μέρη...

- Θα 'ρθουμε και μεις, θα 'ρθουμε και μεις! φώναξαν τ' άλλα βατράχια. Βαρεθήκαμε πια να ζούμε νύχτα και μέρα σ' αυτή τη στέρνα και να βλέπουμε τα ίδια και τα ίδια!

- Ελάτε κοντά μου! είπε ο γερο - βάτραχος.

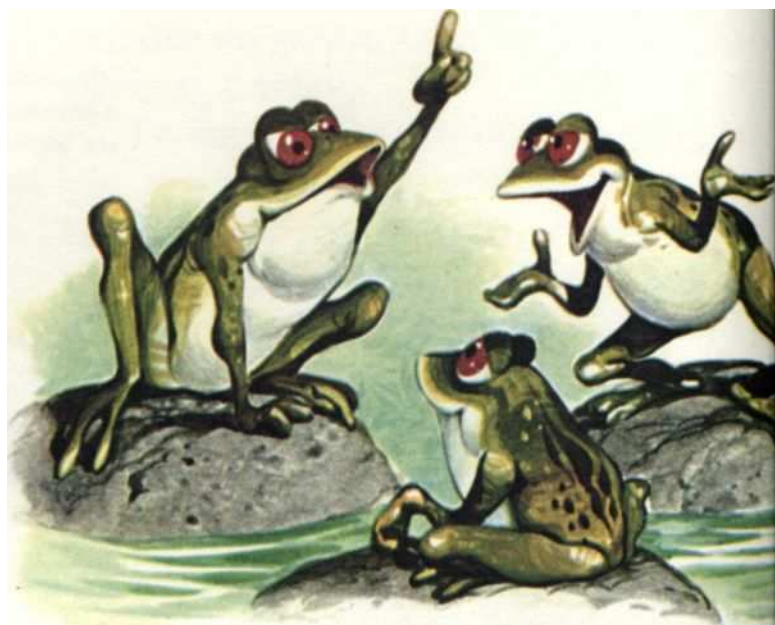
Και πηδώντας ξεκίνησαν για το ποτάμι. Έφτασαν μια ώρα αργότερα, βρήκαν ένα κομμάτι ξύλο, πήδησαν πάνω του και ξεκίνησαν για το μεγάλο τους ταξίδι στα νερά του ποταμού.

Το ξύλο, σα βάρκα προχωρούσε και τα βατράχια με ολάνοιχτα μάτια από το θαυμασμό κοίταζαν γύρω τους, τα δέντρα, τα δάση, τα χωριά, τους κήπους με τα λουλούδια, τα ζώα και τα παιδιά που έτρεχαν κοντά στις όχθες.

Ήταν όλα τους ενθουσιασμένα.

- Μπράβο! είπε σε μια στιγμή ο γερο - βάτραχος. Κάναμε πολύ καλά που φύγαμε από τη στέρνα! Είδατε τι όμορφος που είναι ο κόσμος;

- Τι κουτά που είμαστε και καθόμαστε τόσον καιρό σ' αυτή την παλιο-στέρνα! είπε ένας άλλος βάτραχος. Βέβαια, το φαγητό δε μας έλειπε, αλλά κοντεύαμε να μουχλιάσουμε από την ακινησία... Α... ήταν σοφή η ιδέα σου να φύγουμε... Κοιτάξτε τι ομορφιά γύρω μας!

Το απόγευμα η βάρκα τους σταμάτησε σ' ένα σημείο του ποταμού που έμοιαζε με λίμνη και τα βατράχια πήδησαν στο νερό.

- Όμορφα είναι εδώ! είπε ο γερο-βάτραχος.

- Εδώ να μείνουμε! συμφώνησαν και τ' άλλα βατράχια.

Ξαφνικά, είδαν ένα μεγάλο πουλί να κατεβαίνει από τον ουρανό και να πέφτει πλάι τους. Τα κουτά βατράχια το κοίταζαν με θαυμασμό και περιέργεια...

Τα κουτά βατράχια κοίταζαν με θαυμασμό το μεγάλο πουλί... Μα εκείνο ήταν πελαργός, που ο καλύτερος μεζές του είναι τα βατράχια...

Δεν ήξεραν ότι αυτό το πουλί ήταν ο πελαργός, που ο καλύτερος μεζές του είναι τα βατράχια...

Έτσι, ο πελαργός τα έφαγε όλα... Και τα κουτά βατράχια που δεν τους άρεσε η στέρνα κι ήθελαν να γνωρίσουν τον κόσμο, γνώρισαν το στομάχι του πελαργού...

Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Ζούσε μια φορά κι έναν καιρό ένας γάτος, που είχε χορτάσει πια να τρώει ποντικούς και αποφάσισε να κυνηγάει πουλιά. Όταν έπιασε το πρώτο πουλί, του φάνηκε τόσο νόστιμο που ενθουσιάστηκε.

- Από δω και μπρος θα κυνηγώ μόνον πουλιά! αποφάσισε. Δε μου αρέσουν οι ποντικοί. Οι ποντικοί είναι για τους φτωχούς γάτους και όχι για τους αριστοκράτες σαν και μένα.

Και τα κατάφερνε τόσο θαυμάσια στο κυνήγι των πουλιών, που πολλές φορές τα έπιανε και στον αέρα όταν πετούσαν χαμηλά στη γη. Άλλες φορές πάλι, ανέβαινε στα δέντρα, κι όταν ερχόταν κανένα πουλάκι να σταθεί, το γράπωνε με τα νύχια του.

Ένα βράδυ ο γάτος μας κατάφερε ν' αρπάξει ένα πολύ παράξενο πουλί. Μια νυχτερίδα!

Η καημένη, για να σωθεί άρχισε τα παρακάλια:

- Μη με τρως, του είπε. Υπάρχουν τόσα και τόσα παχιά ποντίκια γύρω σου. Εμένα βρήκες να πιάσεις;

- Ποντίκια; είπε ο γάτος. Τα σιχαίνομαι τα ποντίκια. Εμένα μου αρέσουν τα πουλιά.

- Τα... πουλιά; του είπε η νυχτερίδα.

- Ναι. Ανακάλυψα πως έχουν πιο νόστιμο κρέας και κυνηγώ μόνο τα πουλιά.

- Μα... εγώ έχω ακούσει ότι οι γάτοι τρελαίνονται για τους ποντικούς.

- Και για τους ποντικούς τρελαίνονται και για τα ψάρια. Εγώ όμως, έχω φάει τόσους πολλούς ποντικούς, που τους σιχάθηκα κι έτσι κυνηγώ πουλιά. Έχετε πολύ νόστιμο και τρυφερό κρέας εσείς τα πουλιά...

Η νυχτερίδα σκέφτηκε τότε, κάτι, για να γλυτώσει:

- Μα, τότε... κάνεις λάθος, του είπε.
 - Λάθος; Δηλαδή;
 - Πρέπει να με αφήσεις να φύγω, αφού δεν είμαι πουλί.
 - Δεν είσαι πουλί; Χα... χα! Τι είσαι, τότε;
 - Μη γελάς... Είμαι... εξάδελφος του ποντικού. Δε βλέπεις πόσο του μοιάζω;
- Πραγματικά οι νυχτερίδες μοιάζουν με τους ποντικούς, μόνο που έχουν φτερά. Αλλά και τα φτερά τους είναι παράξενα. Δεν έχουν πούπουλα όπως τα άλλα πουλιά, αλλά μοιάζουν με απαλό δέρμα.

Και η νυχτερίδα, που η εξυπνάδα της τη βοήθησε να σωθεί από τα νύχια του γάτου, βιάστηκε να φύγει...

Το παράξενο, ακόμα, για τις νυχτερίδες είναι το ότι δε γεννούν αυγά, όπως τα άλλα πουλιά, αλλά μωρά, τα οποία και θηλάζουν. Γι' αυτό μοιάζουν με τους ποντικούς.

- Μα... εσύ έχεις φτερά, της είπε ο γάτος.

- Έχεις δει πουλιά χωρίς πούπουλα; Εγώ δεν έχω ούτε ένα πούπουλο... Έχω και μουστάκια σαν του ποντικού.

- Ναι, ναι, έχεις δίκαιο, είπε ο γάτος. Δεν είσαι πουλί. Έκανα λάθος. Και την άφησε να φύγει. Έτσι, η νυχτερίδα με την πονηριά της κατάφερε να γλυτώσει.

Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΛΥΡΑ

Ένας γάιδαρος και ένας σκύλος κάθονταν μια μέρα στην άκρη του κήπου και συζητούσαν, όταν, σε μια στιγμή είδαν τον κύριο τους να βγαίνει από το σπίτι, να κάθεται σε μια καρέκλα και ν' αρχίσει να παίζει τη λύρα του.

- Δεν ξέρω πολλά πράγματα από μουσική, είπε σε μια στιγμή ο σκύλος στο γάιδαρο, αλλά ο κύριος μας παίζει με πολλή τέχνη τη λύρα του. Αχ, να μπορούσα να παίξω κι εγώ έτσι!

- Γιατί δεν μπορείς; του είπε ο γάιδαρος.

- Νομίζεις πως είναι εύκολο;

- Εύκολο και πολύ μάλιστα. Τι νομίζεις ότι κάνει ο κύριος μας. Κουνάει τα χέρια του. Ε, λοιπόν, αν είχα κι εγώ μια λύρα, θα την έπαιζα θαυμάσια με τα πόδια μου.

- Μα... τι είναι αυτά που λες; τον μάλωσε ο σκύλος. Τρελάθηκες; Η μουσική είναι πολύ δύσκολη. Λίγοι ξέρουν να παίζουν λύρα.

- Ας είχα μια λύρα και θα σου έλεγα! είπε ο γάιδαρος, που ήταν πολύ εγωιστής.

- Άκουσε κυρ Μέντιο, προσπάθησε να τον πείσει ο σκύλος. Η δουλειά σου είναι να κουβαλās διάφορα πράγματα και όχι να παίζεις μουσική.

*Μα τα βαρειά πόδια του
γαϊδάρου, έσπασαν τις
χορδές της λύρας...*

Όπως και η δική μου δουλειά είναι να φυλάω το σπίτι για να μη μπουν κλέφτες. Η μουσική είναι δουλειά των ανθρώπων και όχι των γαϊδάρων. Απ' ό,τι ξέρω, μάλιστα, στο τραγούδι δεν τα καταφέρνεις καθόλου καλά.

- Μπορεί στο τραγούδι να μην τα καταφέρνω, έκανε με πείσμα ο γαϊδαρος, μα τη λύρα μπορώ να την παίξω.

Λίγη ώρα αργότερα, ο κύριος τους βαρέθηκε να παίζει, άφησε τη λύρα στο κάθισμα και μπήκε στο σπίτι.

- Ω... να μια ωραία ευκαιρία! είπε ο γαϊδαρος στο σκύλο. Τώρα θα σου δείξω εγώ πώς παίζουν τη λύρα.

- Μη! του είπε ο σκύλος. Μην κάνεις καμιά κουταμάρα.

Μα... πού ν' ακούσει τη συμβουλή του ο κυρ Μέντιος.

Ήταν σίγουρος πως θα 'παιζε τη λύρα σαν τον κύριο του.

Έφθασε ως το κάθισμα, πήρε τη λύρα, κάθισε και... βάλθηκε να παίξει... Όμως, τα πόδια του ήταν τόσο χοντρά, που αμέσως έσπασαν τις χορδές... Γιατί οι χορδές της λύρας χρειάζονται να παιχτούν απαλά από τα δάχτυλα του ανθρώπου.

Ο κύριος τους άκουσε το θόρυβο, βγήκε από το σπίτι κι όταν είδε τη σπασμένη λύρα, ξυλοφόρτωσε, και με το δίκιο του, το γαϊδαρο.

- Λοιπόν; του είπε ο σκύλος όταν τον είδε με κατεβασμένη την κεφαλή. Είδες που νόμιζες ότι τα ξέρεις όλα; Οι γαϊδαροι μπορούν θαυμάσια να γκαρίζουν, αλλά... δεν τα καταφέρνουν καθόλου στη μουσική. Γιατί η μουσική είναι για τους ανθρώπους.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Μια φορά ζούσε στο μεγάλο δάσος ένα λιοντάρι, που είχε πια γεράσει και δεν μπορούσε να κυνηγήσει όπως πριν. Δεν μπορούσε να τρέξει, γιατί κουραζόταν εύκολα, ούτε να πηδήσει πάνω στα μικρά ζώα και να τ' αρπάξει με τα νύχια του.

- Τι βοήθεια μπορεί να σου προσφέρει ένας ταπεινός γαϊδαρος σαν και μένα; το ρώτησε εκείνος.

- Θέλω όταν βλέπεις κανένα ζώο να γκαρίζεις με όλη σου τη δύναμη. Εκείνο θα φεύγει τρομαγμένο, κι εγώ που θα έχω κρυφτεί στους θάμνους, το αρπάζω.

«Έχεις την πιο δυνατή φωνή απ' όλα τα ζώα του δάσους, είπε το λιοντάρι στο γαϊδαρό, και θέλω να με βοηθήσεις...».

Είχε ξαπλώσει απελπισμένο και με άδειο στομάχι, κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου όταν, ξαφνικά, είδε ένα γαϊδαρό να έρχεται προς το μέρος του και να γκαρίζει. Και τότε, μια ιδέα γεννήθηκε στο μυαλό του.

- Καλέ μου γαϊδαρε, του είπε, δεν έχω ακούσει πιο δυνατή και τρομερή φωνή από τη δική σου. Αν θέλεις, μπορείς να με βοηθήσεις.

- Εντάξει, είπε ο γάιδαρος. Άρχισαν από την ίδια εκείνη μέρα τη δοκιμή. Ο γάιδαρος γκάριζε όσο πιο δυνατά μπορούσε και ένα ελαφάκι καθώς έτρεχε απρόσεχτα και τρομαγμένο, έπεσε στα δόντια του λιονταριού.

- Μπράβο, είσαι σπουδαίος, είπε το λιοντάρι στο γάιδαρο. Όλα τα ζώα σε φοβούνται.

- Ε... όχι και τόσο πολύ! του είπε ο γάιδαρος. Νομίζω πως τα παραλές. Ποιος μπορεί να φοβηθεί ένα ταπεινό γάιδαρο σαν και μένα;

- Μα... τι λες, κυρ Μέντιο μου; Ως κι εγώ ο ίδιος σε φοβάμαι! Τέτοια βροντερή φωνή δεν την είχα ούτε εγώ, στα νιάτα μου.

- Ναι... είναι αλήθεια πως έχω δυνατή φωνή...

- Δε σου το είπα εγώ; Αλλοίμονο, μπορώ να κοροϊδέψω έναν φίλο σαν και σένα;

Ο γάιδαρος άρχισε να το παίρνει επάνω του. Γύριζε εδώ και κει γκαρίζοντας και χαιρόταν βλέποντας τα ζώα να το βάζουν τρομαγμένα στα πόδια. Όμως ένα άγριο ζώο, η λεοπάρδαλη, όχι μόνο δεν τον φοβήθηκε, αλλά καθώς ο γάιδαρος γκάριζε χωρίς να κοιτάζει γύρω του, έπεσε πάνω του και... τον σκότωσε χωρίς να δυσκολευτεί καθόλου.

Έτσι, ο γάιδαρος που πίστεψε πως τον φοβούνται όλα τα ζώα κι έγινε ο άρχοντας του μεγάλου δάσους, τιμωρήθηκε όπως του άξιζε.

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΜΕ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ

Ένας χωρικός αποφάσισε να πουλήσει το γαίδαρο του στο παζάρι και μια Κυριακή πρωί πήρε το μικρό γιο του, έβαλε το γαίδαρο πάνω σ' ένα χειράμαξο και ξεκίνησε. Και αποφάσισε να πάει με το αμάξι το γαίδαρο για να φθάσει ξεκούραστος στο παζάρι και να τον πουλήσει σε καλύτερη τιμή.

Όμως, τον είδαν μερικοί χωρικοί κι έβαλαν τα γέλια.

- Τι κάνεις εκεί; του είπαν. Αν σε δουν να πας το γαίδαρο με το αμάξι θα πουν ότι είσαι άρρωστος, ότι τρελάθηκες. Καβάλησε τον, όπως κάνει όλος ο κόσμος.

Ο χωρικός ξεκαβάλησε αμέσως, κι έβαλε το παιδί του στο γαίδαρο, ενώ εκείνος ακολούθησε με τα πόδια. Όμως, ένας χωρικός που συνάντησε σε λίγο, του είπε.

- Τι ντροπή! Το παιδί να πηγαίνει καβάλα και ο πατέρας με τα πόδια! Γιατί δεν καβαλάς κι εσύ;

«Έχει δίκιο», είπε με το νου του ο χωρικός και καβάλησε κι αυτός.

Πιο κάτω όμως, συνάντησε ένα άλλο χωρικό, που μόλις τον είδε κούνησε το κεφάλι του.

*Έβαλε το γαίδαρο στο αμάξι,
για να μην κουραστεί...*

Ο χωρικός κατέβασε τότε το γαίδαρο από το αμάξι, τον καβάλησε και ξεκίνησε. Μα, πιο κάτω συναντήθηκε με δυο γυναίκες, που μόλις τον είδαν, άρχισαν να του φωνάζουν.

- Δε ντρέπεσαι, να πηγαίνεις εσύ καβάλα και το παιδί σου να 'ρχεται με τα πόδια;

- Τι έπαθες και κουνάς το κεφάλι σου; τον ρώτησε ο χωρικός.
- Μα... δε ντρέπεσαι; του είπε ο άλλος.
- Γιατί να ντραπώ; Τι έκανα;
- Δύο πάνω σ' έναν γαϊδαράκο; του είπε. Είναι ντροπή! Δεν το λυπόσαστε το άμοιρο το ζώο;
Ο χωρικός έγινε τότε έξω φρενών.

- Δε φταίτε εσείς! φώναξε. Φταίω εγώ που σας ακούω! Κάθε άνθρωπος έχει και τη γνώμη του, κι αν ακολουθήσεις όλες τις γνώμες θα τρελαθείς! Λοιπόν, θα κάνω ό,τι μου αρέσει εμένα. Γελάστε και κουνήστε όσο θέλετε τα κεφάλια σας, δεν πρόκειται να σας δώσω σημασία!

Και γυρνώντας πίσω, φόρτωσε ξανά το γαϊδάρο στο χειράμαξο και ξεκίνησε για το παζάρι...

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Κάποτε, στο μεγάλο δάσος έπεσε μια βαριά αρρώστια και τα ζώα άρχισαν να πεθαίνουν το ένα μετά το άλλο. Τα υπόλοιπα κρύφτηκαν τρομαγμένα στις φωλιές τους και φοβόνταν να βγουν για να πιουν και νερό ακόμα.

Μια μέρα, το λιοντάρι, σαν βασιλιάς που ήταν, αποφάσισε να καλέσει σε συμβούλιο όλα τα ζώα για να σκεφτούν τι πρέπει να κάνουν ώστε να γλυτώσουν.

- Ακούστε, τους είπε, κάποιο απ' όλα τα ζώα έχει κάνει μια μεγάλη αμαρτία και γι' αυτό οι θεοί αποφάσισαν να μας τιμωρήσουν και μας έριξαν αυτή τη μεγάλη αρρώστια.

Θα πούμε, λοιπόν, όλοι τα κρίματα μας εδώ και το ζώο που έκανε τη μεγαλύτερη αμαρτία θα το σκοτώσουμε, για να ευχαριστήσουμε τους θεούς και να σταματήσει να μας θερίζει αυτή η κακιά αρρώστια. Συμφωνείτε; Όλα τα ζώα συμφώνησαν.

- Λοιπόν, αρχίζω πρώτος εγώ, είπε το λιοντάρι. Έχω φάει πολλά αθώα αρνάκια, όμως, σας ορκίζομαι, δεν έφαγα κανέναν τσοπάνο στη ζωή μου.

- Μα!... τι λέτε μεγαλειότατε! του είπε ο λύκος. Αυτή δεν είναι αμαρτία! Δεν έπρεπε ούτε να το πείτε ότι φάγατε μερικά αρνάκια. Τα αρνάκια έχουν γεννηθεί για να τα τρώμε...

- Ναι, ναι! συμφώνησαν τα άλλα ζώα. Δεν είσαι αμαρτωλός βασιλιά μας!

- Θα σας πω κι εγώ τα κρίματα μου, πήρε το λόγο η αλεπού. Έχω μπει σε πολλά κοτέτσια κι έχω φάει πολλά κοτόπουλα. Λέτε να είναι μεγάλη αμαρτία αυτή;

- Για στάσου Κυρα - Μαριώ, της είπε το λιοντάρι. Αν δε φας εσύ τα κοτόπουλα ποιος θα τα φάει, εγώ; Τα κοτόπουλα γεννήθηκαν για να τα τρώνε οι αλεπούδες... Δε βρίσκω να έκανες καμιά αμαρτία. Δεν ξέρω τι γνώμη έχουν οι άλλοι...

- Συμφωνούμε! βιάστηκε να πει ο λύκος. Αλλοίμονο τώρα αν κατηγορήσουμε την αλεπού για μερικά κοτοπουλάκια.

- Μα... αυτό είναι μεγάλη αμαρτία! φώναξε το λιοντάρι. Η πιο μεγάλη αμαρτία που έχω ακούσει.

- Ναι, ναι! συμφώνησαν όλα τα ζώα.

Και όλα τα ζώα που είχαν κάνει τόσες και τόσες αμαρτίες, έπεσαν πάνω στον αθώο γαϊδαράκο και τον έφαγαν.

Αυτό συμβαίνει και στους ανθρώπους. Πολλές φορές την πληρώνουν οι αθώοι. Οι μεγάλοι αμαρτωλοί κατορθώνουν να κρύβονται. Όμως, αυτούς θα τους τιμωρήσει οπωσδήποτε μια μέρα ο Θεός.

Έτσι, όταν ήλθε η σειρά του λύκου να πει τα κρίματά του, όλα τα ζώα τον συγχώρεσαν. Το ίδιο έγινε με την αρκούδα, με την τίγρη, με το τσακάλι και τα άλλα ζώα...

Και να που ήλθε η σειρά του γαϊδάρου να πει τα κρίματά του.

- Εγώ... χμ, έκανα ένα αμάρτημα μια μέρα, τους είπε. Έφαγα μια τούφα χορτάρι από το χωράφι του γείτονα... Αυτό είναι το κρίμα μου και σας το λέω.

- Πω... πω! έκανε ο λύκος. Έκλεψες μια τούφα από το χορτάρι του γείτονα;

«Εσύ είσαι ο αμαρτωλός!, φώναξαν τα ζώα στον ταπεινό γαϊδαρό. Εσύ είσαι η αιτία που μας τιμωρεί ο Θεός!...».

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό, ένα κατάλευκο, όμορφο και περήφανο άλογο, έσερνε το αμάξι ενός πλούσιου άρχοντα. Πλάι του βρέθηκε για μια στιγμή να περπατάει ένας φτωχός και ταπεινός γαϊδαράκος, που κουβαλούσε τα ξύλα ενός χωρικού. Το περήφανο άλογο του έριξε μια πλάγια ματιά και του είπε:

- Φτωχέ μου γαϊδαρε, θα πρέπει να είσαι πολύ δυστυχισμένος.

- Γιατί; τον

Οι ληστές άρχισαν να δέρνουν χωρίς οίκτο το περήφανο άλογο...

- Επειδή υπηρετείς έναν φτωχό χωρικό.

- Ίσα - ίσα, που είμαι πολύ ευχαριστημένος, του απάντησε ο γαϊδαρος. Δουλεύω σκληρά την ημέρα, μα το βράδυ έχω όσο άχυρο επιθυμεί η ψυχή μου.

- Δυστυχισμένε! είπε πάλι το άλογο. Αν ήξερες πόσο όμορφα περνώ εγώ, που υπηρετώ έναν πλούσιο κύριο!

Βέβαια, εργάζομαι κι εγώ, αλλά δεν κουβαλώ ξύλα, σαν και σένα. Σέρνω ένα πολυτελέστατο αμάξι. Απ' όπου περνάμε, όλοι παραμερίζουν και βγάζουν τα καπέλα τους με σεβασμό ενώ εσένα, ποιος σου δίνει σημασία; Ξέρεις τι κουβαλώ σήμερα; Δυο κιβώτια με χρυσάφι! Λοιπόν, δε με ζηλεύεις;

- Όχι, δε σε ζηλεύω καθόλου! του είπε ο γαίδαρος.

- Δε με ζηλεύεις που κουβαλώ χρυσάφι μέσα σ' αυτή την πολυτελέστατη άμαξα; απόρησε το άλογο.

- Όχι!

- Πρόσεξες τα χαλινάρια μου; Είναι ολοκαίνουργια και από δέρμα, ενώ το δικό σου καπίστρι είναι φτιαγμένο από σκοινί! Φτωχέ μου γαίδαρε, θα πρέπει, στ' αλήθεια να είσαι πολύ δυστυχισμένος!

- Μα, αφού σου λέω πως είμαι ευτυχισμένος! επέμενε ο γαίδαρος. Ξαφνικά, από τη στροφή του δρόμου παρουσιάστηκαν τρεις ληστές! Ένας από αυτούς χτύπησε μ' ένα ξύλο δυνατά το άλογο για να το αναγκάσει να σταματήσει, κι έπειτα, αφού έδεσαν τον αμαξά, πήραν τα δυο κιβώτια με το χρυσάφι κι έφυγαν.

Το άλογο στεκόταν καταλυπημένο γι' αυτό που είχε συμβεί, μα ο γαίδαρος γελούσε δίπλα του.

- Ε, παλιόφιλε! του είπε. Πιο πριν ήσουν περήφανο που κουβαλούσες χρυσάφι και έλεγες εμένα δυστυχισμένο. Λοιπόν, τι λες, τώρα; Εμείς οι ταπεινοί μπορεί να έχουμε τη φτώχεια μας, αλλά έχουμε τουλάχιστο ήσυχο το κεφάλι μας! Άντε γεια σου τώρα και περαστικά.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΓΑΤΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας γάτος και μια αλεπού έγιναν φίλοι και αποφάσισαν να γυρίσουν μαζί τον κόσμο. Από φαγητό δε δυσκολεύονταν καθόλου γιατί, κάθε φορά που πεινούσαν, η αλεπού άρπαζε και από ένα κοτόπουλο και το έτρωγαν.

- Λοιπόν; είπε μια μέρα η αλεπού στο γάτο, πώς σου φαίνομαι; Δεν είμαι καταπληκτική;

- Γιατί κυρα - Μαριώ; τη ρώτησε ο γάτος.

- Είδες με πόση εξυπνάδα και τέχνη κλέβω τα κοτόπουλα από τα κοτέτσια;

Έχουν δίκιο όταν λένε ότι είμαι το πιο πονηρό ζώο.

- Να σου πω, της απάντησε ο γάτος Ξέρω κι εγώ ένα κόλπο, που αξίζει περισσότερο από την πονηριά σου.

- Ποιο κόλπο; τον ρώτησε η αλεπού.

- Άφησε, θα σου το πω αργότερα.

- Γιατί δε μου το λες τώρα;

- Προτιμώ να σου το δείξω στην πράξη, για να το καταλάβεις.

- Αλλά δεν τα καταφέρνω μόνο με τα κοτόπουλα, συνέχισε η αλεπού Ξέρω να φτιάχνω τη φωλιά μου με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορώ να βγαίνω εύκολα από αυτή χωρίς να κινδυνεύω.

- Κι εγώ ξέρω ένα έξυπνο κόλπο είπε πάλι ο γάτος.

- Δε θα μου πεις το κόλπο σου; του ξαναρώτησε η αλεπού.

- Όχι ακόμα, κάνε υπομονή.

- Μπορώ ακόμα, είπε η αλεπού, να αποφεύγω τις παγίδες που μου στήνουν οι χωρικοί κοντά στα σπίτια τους, για να με πιάσουν. Πώς σου φαίνεται;

- Σε παραδέχομαι, κυρα - Μαριώ, αλλά... έχω κι εγώ το κόλπο μου.

- Α, δε σου είπα και το άλλο. Κρύβομαι με τέτοιο τρόπο ανάμεσα στους θάμνους, που μπορώ να ξεγελάσω ακόμα και τα πουλιά...

- Έχω κι εγώ το κόλπο μου, είπε γιο μια ακόμα φορά ο γάτος.

- Μα, επιτέλους, ποιο είναι αυτό το κόλπο; θύμωσε η αλεπού.

- Μη βιάζεσαι κυρα - Μαριώ να το μάθεις.

- Μου φαίνεται ότι με κοροϊδεύεις!
Εγώ σου τα είπα όλα κι εσύ...
Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκαν
δυο άγρια σκυλιά και τους
έστρωσαν στο κυνήγι.

Και η αλεπού που δεν μπορούσε να
σκαρφαλώσει σαν το γάτο,
προσπάθησε να γλυτώσει με την
τρεχάλα. Μα οι δυο σκύλοι την
έφθασαν και της έκοψαν την ουρά
και το ένα αυτί. Με πολύ κόπο
κατάφερε να σώσει τη ζωή της και
κατάλαβε από την ημέρα εκείνη, ότι
το κόλπο του γάτου άξιζε
περισσότερο από την πονηριά της.

«Είδες ποιο είναι το κόλπο μου;»
είπε τότε ο γάτος στην αλεπού...

- Τώρα θα δεις το κόλπο μου! είπε
ο γάτος στην αλεπού και μ' ένα
πήδημα έφθασε κοντά σ' ένα
δέντρο και σκαρφάλωσε εύκολα
στα κλαδιά του.

ΕΝΑΣ ΠΟΝΗΡΟΣ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

Σ' ένα μεγάλο δέντρο του δάσους είχαν φτιάξει τις φωλιές τους κι έμεναν με τα παιδιά τους δύο ζώα κι ένα πουλί. Ανάμεσα στις ρίζες του δέντρου είχε φτιάξει τη φωλιά του ένα αγριογούρουνο, σε μια τρύπα του κορμού έμενε ένας αγριόγατος και σ' ένα κλαδί είχε τη φωλιά του ένα γεράκι.

Στην αρχή εύρισκαν άφθονη τροφή στο δάσος, αλλά σιγά - σιγά λιγόστευε. Αυτό του κακοφάνηκε του αγριόγατου και, πονηρός καθώς ήταν, αποφάσισε να βρει έναν τρόπο ώστε να διώξει τους δυο γείτονες του για να μείνει μόνος και να βρίσκει εύκολα την τροφή του.

Μια και δυο ανεβαίνει ως τη φωλιά του γερακιού και του λέει:

- Αυτός ο γείτονας μας, το αγριογούρουνο, δε μου αρέσει. Σκάβει συνέχεια στις ρίζες και φοβάμαι ότι καμιά μέρα θα ρίξει το δέντρο.

- Αλήθεια; είπε το γεράκι φοβισμένο.

- Ναι, δεν έχεις προσέξει πώς τρέμει το δέντρο όταν φυσάει ο αέρας;
- Ω... έκανες πολύ καλά που μου το είπες και σ' ευχαριστώ! απάντησε το γεράκι. Θα πάρω τα παιδιά μου αμέσως και θα φύγω για να μη σκοτωθούν τα καημένα!
- Γι' αυτό σου το είπα κι εγώ, γιατί λυπήθηκα τα παιδιά σου.
- Κι εσύ; τον ρώτησε το γεράκι. Εσύ θα μείνεις;
- Αστειεύσαι; Θα φύγω όσο μπορώ πιο γρήγορα!
Ο πονηρός αγριόγατος κατέβηκε αμέσως στη φωλιά του αγριογούρουνου.
- Καλημέρα, γείτονα, του είπε. Θέλω να σου πω κάτι... Πώς σου φαίνεται αυτός ο γείτονας μας, το γεράκι; Όλο για τα παιδιά σου μιλάει.

Το αγριογούρουνο φοβήθηκε.

- Μου λες αλήθεια, γείτονα; ρώτησε.
- Γιατί να σου πω ψέματα; Ξέρεις στα γεράκια δεν πρέπει να 'χει κανείς εμπιστοσύνη... Κι έτσι όπως είναι παχουλούτσικα τα παιδιά σου... Χμ... εγώ στη θέση σου θα 'παιρνα τα παιδιά μου και θα 'φευγα μακριά από αυτό το δάσος.
- Σ' ευχαριστώ που με ειδοποίησες, είπε το αγριογούρουνο. Θα πάρω τα παιδιά μου και θα φύγω μακριά για να μην κινδυνεύουν.
Έτσι, σε λίγο ο αγριόγατος έμεινε μόνος του στο δέντρο και στο δάσος και μπορούσε τώρα να βρίσκει εύκολα την τροφή του... Με την πονηριά του κατάφερε, ό,τι δε θα κατάφερνε ποτέ με τη δύναμη του.
Πρόσεχε μη σου αρπάξει κανένα όταν λείπεις.

«... Αυτό το γεράκι, μου μιλάει συνέχεια για τα παιδιά σου...

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

Κάποτε, ένα κουνάβι, είχε ανακαλύψει τις φωλιές μερικών περιστεριών, σκαρφάλωνε κάθε βράδυ σ' ένα δέντρο και από κει άρπαζε κι ένα περιστέρι. Τα καημένα τα περιστέρια, που είναι αθώα πλάσματα και δε σκέφτονται ποτέ πονηρά, είχαν πέσει σε μεγάλη απελπισία. Δεν ήξεραν τι να κάνουν για να σωθούν.

Από το ένα στο άλλο, έμαθαν σε λίγο όλα τα πουλιά και όλα τα ζώα το τρομερό κακό που είχε βρει τα περιστέρια. Κοντά στα άλλα το έμαθε και το γεράκι που, όπως ξέρουμε, είναι ένα από τα πιο πονηρά και επικίνδυνα πουλιά.

«Χμ, είπε με το νου του. Πρέπει να κάνω το φίλο στα περιστέρια για να μ' εμπιστευθούν και να τα φάω εγώ αντί για το κουνάβι».

Μια και δυο αποφάσισε να επισκεφθεί τη φωλιά των περιστεριών.

- Έμαθα ότι σας συμβαίνει κάτι τρομερό, τους είπε.

- Ναι, απάντησε ένα από τα περιστέρια. Ένα κουνάβι έρχεται κάθε βράδυ και αρπάζει και από ένα περιστέρι. Είναι μεγάλη η απελπισία μας. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε για να σωθούμε.

- Γι' αυτό ακριβώς ήλθα, τους είπε το γεράκι. Για να σας σώσω.

- Να μας σώσεις;

- Και βέβαια. Σας αγαπώ δυστυχισμένα μου πουλιά και όταν έμαθα τι σας συμβαίνει λυπήθηκα πολύ, κι ήλθα να σας βοηθήσω να σωθείτε.

«... Ξέρω εγώ μια φωλιά στο δάσος...
Μόλις νυχτώσει, να βγείτε ένα - ένα, για
να μη σας δει το κουνάβι...».

- Και... με ποιο τρόπο μπορείς να μας σώσεις;
 - Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι πρέπει ν' αλλάξετε φωλιά; Να πάτε κάπου, όπου δε θα σας βρίσκει το κουνάβι.
 - Ναι, ναι! έχεις δίκιο, είπαν τα περιστέρια. Αυτό δεν το σκεφτήκαμε. Αλλά, πού να φτιάξουμε τη φωλιά μας;
 - Ξέρω εγώ ένα μέρος στο δάσος, όπου δε θα μπορέσει ποτέ να σας ανακαλύψει το κουνάβι. Μόνο που, για να μη σας δει, πρέπει να ερχόσαστε ένα -ένα.
 - Ω... σ' ευχαριστούμε πολύ.
 - Μα... τι λέτε; Θα χαρώ πολύ να σας βοηθήσω. Λοιπόν, είσαστε έτοιμα;
 - Ναι, ας αρχίσουμε να φεύγουμε ένα - ένα, είπαν τα περιστέρια.
- Αυτό ήθελε και το πονηρό γεράκι. Ένα - ένα περιστέρι που έφθανε στο δάσος, το έτρωγε. Και δε γλύτωσε κανένα...

Τα περιστέρια δεν έπρεπε να εμπιστευθούν το γεράκι, αφού ήξεραν πόσο επικίνδυνο είναι. Έτσι και οι καλοί άνθρωποι δεν πρέπει να εμπιστεύονται τους κακούς.

ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Μια φορά ένα μυρμήγκι δεν πρόσεξε εκεί που περπατούσε κι έπεσε στο νερό ενός ρυακιού. Κι όπως ήταν μικρό και δεν ήξερε κολύμπι, άρχισε να φωνάζει βοήθεια. Αλλά, ποιος μπορούσε ν' ακούσει τη φωνούλα του σε κείνη την ερημιά;

Ήταν σίγουρο πως θα πνιγεί, μα για καλή του τύχη βρέθηκε πλάι του ένα ξυλαράκι. Το μυρμήγκι ανέβηκε αμέσως επάνω του και κοίταζε ολόγυρα απελπισμένο...

Όμως, και στο ξυλαράκι που ανέβηκε, ο κίνδυνος δεν είχε περάσει. Το νερό ήταν ορμητικό κι από τη μια στιγμή στην άλλη θα μπορούσε ν' αναποδογυρίσει.

- Βοήθεια! άρχισε πάλι να φωνάζει. Σώστε με!

Ποιος να το σώσει όμως;

Λίγο πιο κάτω το ρυάκι γινόταν ορμητικό, το ξυλαράκι θ' αναποδογύριζε και το μυρμήγκι σίγουρα θα πνιγόταν.

Εκείνη τη στιγμή, ένα περιστέρι που είχε έλθει στο ρυάκι να πει νερό, είδε το μυρμήγκι πάνω στο ξύλο, κατάλαβε πως θα πνιγόταν και το λυπήθηκε. Έτσι, έδωσε μια βουτιά στο νερό, άρπαξε με το ράμφος του το ξυλαράκι και το σήκωσε ψηλά, για να το αφήσει έπειτα πάνω στο χώμα.

- Σ' ευχαριστώ καλό μου περιστέράκι που μου έσωσες τη ζωή, του είπε το μυρμήγκι. Μπορεί κάποτε να σε βοηθήσω κι εγώ.

- Εσύ; του είπε το περιστέρι. Με ποιον τρόπο;

- Και το πιο μικρό, και το πιο αδύνατο πλάσμα στη γη μπορεί να προσφέρει μια βοήθεια, του είπε το μυρμήγκι.

- Μπα, εσύ δεν μπορείς να βοηθήσεις κανένα, του είπε το περιστέρι και προχώρησε λίγο πιο πέρα να βοσκήσει στο λιβάδι.

«Ακούς εκεί! σκεφτόταν το περιστέρι και του ερχόταν να γελάσει. Να με βοηθήσει το μυρμήγκι, που δεν μπορεί ούτε ένα σπειρί σιτάρι να σηκώσει».

Ναι, αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ένα μυρμήγκι δεν είναι ικανό ούτε τον εαυτό του να βοηθήσει,

γιατί είναι το πιο αδύνατο πλάσμα στη γη.

Μα να που, ένας κακός κυνηγός παρουσιάστηκε τη στιγμή εκείνη και σήκωσε το όπλο του να σκοτώσει το περιστέρι. Μα το μυρμήγκι που τον είδε, σκαρφάλωσε στο πόδι του και τον τσίμπησε δυνατά στη γάμπα, τη στιγμή που πατούσε τη σκανδάλη. Ο κυνηγός πόνεσε από τη δαγκωματιά του μυρμηγκιού, τινάχτηκε, κινήθηκε το χέρι του και τα σκάγια έφυγαν μακριά από το περιστέρι. Να λοιπόν, που το μυρμήγκι είχε δίκιο. Και το πιο μικρό πλάσμα

Τα χέρια του κυνηγού κινήθηκαν, καθώς πατούσε τη σκανδάλη κι έτσι γλύτωσε το περιστέρι.

Ο ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ήταν κάποτε ένας κυνηγός, που είχε ένα πολύ καλό και έξυπνο σκύλο. Οσμιζόταν εύκολα τους λαγούς κι έτρεχε τόσο πολύ, που δεν του γλύτωνε κανένας. Τους άρπαζε και τους έφερνε στον κύριο του.

Ο κυνηγός τον αγαπούσε πολύ και δε σταματούσε ούτε στιγμή να τον παινεύει σε γνωστούς και φίλους.

- Έχω τον καλύτερο σκύλο του κόσμου! τους έλεγε. Δεν του έχει φύγει κανένας λαγός ως τώρα. Και ο σκύλος του που τον άκουγε, καμάρωνε κι ένιωθε ευτυχισμένος. Μια μέρα, όμως, έτσι καθώς κοιμόταν, πέρασε ένα αμάξι και του

έσπασε το πόδι. Ο καημένος ο σκύλος δεν μπορούσε πια, έτσι όπως κούτσαινε να κυνηγήσει.

Ο κυνηγός λυπήθηκε πολύ γι' αυτό που έπαθε ο σκύλος του... Τώρα πια δεν μπορούσε να κυνηγήσει, δεν μπορούσε να τρέχει και να πιάνει τους λαγούς και τ' άλλα αγρίμια, όπως πριν.

- Τι να σε κάνω τώρα πια; του έλεγε. Μου είσαι άχρηστος... Άδικο θα τρως το ψωμί σου.

Όμως, δεν μπορώ και να σε διώξω, σε λυπάμαι... Κάθησε σε μια γωνιά να μη σε βλέπω, γιατί θα στενοχωριέμαι.

Οι γείτονες του άρχισαν τότε να τον συμβουλεύουν να διώξει τον άχρηστο σκύλο από το σπίτι του.

- Δεν πειράζει, απαντούσε ο κυνηγός. Το λυπάμαι το δυστυχισμένο... Αργότερα, όταν μπορέσω θ' αγοράσω κανέναν άλλο σκύλο.

Ο δυστυχισμένος σκύλος που άκουσε αυτά τα λόγια, στενοχωρήθηκε πολύ και, κούτσα - κούτσα αποφάσισε να πάει μια βόλτα ως το δάσος. Εκεί, καθώς ξάπλωσε στον ίσκιο, οσμίστηκε ένα μανιτάρι. Είναι ένα είδος μανιταριών που μυρίζουν πολύ όμορφα, που βρίσκονται μέσα στη γη και τα

«Μπράβο, είπε ο πουλούν πολύ κυνηγός στον σκύλο του. Μ' αυτά τα μανιτάρια θα κερδίσουμε πολλά χρήματα...».

Με τα μπροστινά του πόδια έσκαψε το χώμα και το έβγαλε στην επιφάνεια. Έπειτα, ψάχνοντας βρήκε κι άλλα μανιτάρια. Όταν αργότερα ο κυνηγός είδε τα μανιτάρια, δεν πίστευε στα μάτια του. Χάιδεψε με συγκίνηση τον έξυπνο σκύλο του και του είπε:

- Είσαι πολύ καλός! Με τα μανιτάρια που θα οσμίζεσαι και θα βγάζεις από το χώμα, θα κερδίσουμε περισσότερα απ' όσα κερδίζαμε με τους λαγούς.

Έτσι, η καλοσύνη του κυνηγού του βγήκε σε καλό. Ο κουτσός σκύλος του, που δεν έδιωξε, δεν ήταν καθόλου μα καθόλου άχρηστος. Με τη βοήθεια του κέρδιζε πολλά χρήματα

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Να και μια ιστορία που μοιάζει κάπως με την προηγούμενη. Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας χωρικός κι είχε έναν πιστό και έξυπνο σκύλο. Έναν πολύ προκομμένο σκύλο. Ήξερε να κυνηγάει, να οδηγεί το κοπάδι με τα πρόβατα στη βοσκή, να φυλάει άγρυπνα το σπίτι για να μην πλησιάζουν οι κλέφτες και οι κακοί άνθρωποι.

Μα, όπως όλα τα πλάσματα στη γη, έτσι και ο σκύλος της ιστορίας μας, ήλθε ο καιρός που γέρασε.

Δεν μπορούσε πια να κυνηγήσει κι ούτε να οδηγήσει το κοπάδι στη βοσκή. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να γαυγίζει, όταν πλησίαζε κανένας ξένος.

Ο χωρικός, όμως, ήταν κακός και αχάριστος άνθρωπος. Όταν είδε ότι ο σκύλος γέρασε, άρχισε να του φέρνεται άσχημα. Δεν του έδινε να φάει όπως πριν, του πετούσε κάπου - κάπου κανένα ξεροκόμματο και πολλές φορές τον κλωτσούσε.

- Φύγε από μπροστά μου να μη σε βλέπω, παλιόσκυλο! του έλεγε. Δε μου χρειάζεσαι πια!

Ο σκύλος δεν γαύγισε και οι ληστές ανέβηκαν στο σπίτι...

Πολλές φορές περνούσαν πολλές μέρες χωρίς να του δώσει ούτε ένα κομμάτι ψωμί να φάει. Και θα είχε πεθάνει το δυστυχισμένο σκυλί, αν δεν το λυπόνταν οι γείτονες και προπαντός τα παιδιά, που του έδιναν πρόθυμα ένα κομμάτι από το ψωμί τους.

- Δεν το λυπάσαι το καημένο το ζώο; είπε μια μέρα ένας γείτονας στο χωρικό. Ουρλιάζει από την πείνα...

- Γιατί να το λυπηθώ; απάντησε εκείνος. Να του δώσω άδικα το ψωμί μου, αφού δε μου χρειάζεται σε τίποτε;

Ένα βράδυ πλησίασαν στο σπίτι του χωρικού μερικοί ληστές. Ο σκύλος τους πήρε είδηση μα δε γαύγισε.

«Αφού μου φέρνεται άσχημα κι είναι τόσο αχάριστος, σκέφτηκε, θα του φερθώ κι εγώ άσχημα. Θ' αφήσω τους ληστές να τον κλέψουν, για να καταλάβει πόσο χρήσιμος είμαι ακόμα!»

Έτσι οι ληστές πήραν με την ησυχία τους όλα τα λεφτά του χωρικού κι όταν το πρωί ξύπνησε και είδε άδειο το σεντούκι του, από την πολλή στενοχώρια του πέθανε!

Ο ΓΕΡΟΓΑΤΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν σ' ένα σπίτι ένας γάτος, πολύ έξυπνος και γρήγορος και αλίμονο στον ποντικό που θα τολμούσε να ξεμυτίσει. Δεν μπορούσε να του ξεφύγει με κανένα τρόπο. Έδινε ένα σάλτο και τον γράπωνε με τα νύχια του. Είχε γίνει, όπως λένε, ο φόβος και ο τρόμος των ποντικών του σπιτιού εκείνου, αλλά και όλης της περιοχής.

Αυτή η επιτυχία που είχε στο κυνήγι των ποντικών, τον είχε κάνει περήφανο κι εγωιστή.

- Εμένα δε μου ξεφεύγει κανένας ποντικός! έλεγε στους άλλους γάτους που τύχαινε να συναντήσει στο δρόμο του. Δεν πέρασε μέρα που να μην έπιασα και από έναν. Δε θυμάμαι να έχω πεινάσει ποτέ στη ζωή μου.

Όμως, κάποτε, γέρασε κι ο γάτος μας. Άρχισε να μη βλέπει καλά, να μην οσμίζεται όπως πριν, να μην ακούει και το χειρότερο απ' όλα να μην είναι ευκίνητος. Σπάνια έπιανε κανέναν ποντικό, κανένα γερο - ποντικό, σαν εκείνον...

Οι άλλοι γάτοι άρχισαν τώρα να τον περιγελούν.

- Τι γίνεται; του έλεγαν. Μάθαμε ότι στο σπίτι σου υπάρχουν πολλά ποντίκια και δε σε φοβούνται πια. Γέρασες καημένε!

- Εγώ; έλεγε ο γερο - γάτος. Σας δίνω το λόγο μου ότι σε λίγες μέρες δε θα υπάρχει κανένας ποντικός στο σπίτι...

- Μπα; Και... πώς θα τους διώξεις;

- Δε θα τους διώξω. Θα τους φάω.

- Και πώς δεν τους έφαγες ως τώρα;

- Έννοια σας και θα δείτε ποιος είμαι εγώ!

Εκείνη την ημέρα ο γερο - γάτος γύρισε στο σπίτι του και προσπαθούσε να βρει τρόπο για να πιάσει όλους τους ποντικούς.

Και σκέφτηκε ένα... πανούργο σχέδιο. Μπήκε μέσα στο τσουβάλι με το αλεύρι, κυλίστηκε κι έγινε κάτασπρος.

«Τώρα που θα 'ρθουν οι ποντικοί να φάνε αλεύρι, σκέφθηκε, δε θα με δουν έτσι όπως είμαι άσπρος και θα τους αρπάξω...»

Άρχισε να ξερογλείφεται. Ήταν σίγουρος ότι οι ποντικοί θα έπεφταν στην παγίδα του. Με αυτό το σχέδιο θα χόρταινε πάλι ποντικούς.

Όμως... ο γερο - γάτος ξέχασε έξω από το τσουβάλι την ουρά του! Οι ποντικοί τον πήραν είδηση και το 'βαλαν στα πόδια! Έτσι, ο γερο - γάτος έμεινε πάλι νηστικός και δεν τόλμησε να βγει άλλη φορά στο δρόμο και να περηφανευτεί, όπως είχε κάνει τόσες και τόσες φορές...

Ο ποντικός είδε την ουρά του αλευρωμένου γάτου να κουνιέται και τόβαλε στα πόδια...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΤΙΝΑΣ

Μια φορά μια προβατίνα αρρώστησε και μάδησε το μαλλί της. Πλησίαζε χειμώνας και ο βοσκός του κοπαδιού, για να μην πάθει τίποτε από το κρύο η προβατίνα, την έντυσε με το δέρμα ενός λύκου, που είχε σκοτώσει εδώ και πολύν καιρό.

Όταν η προβατίνα παρουσιάστηκε στο κοπάδι, τα άλλα πρόβατα τη νόμισαν για λύκο και το 'βαλαν στα πόδια να γλυτώσουν, με φοβισμένα βελάσματα. Αυτό άρεσε πολύ στην προβατίνα. Αντί να βελάξει για να τους δώσει να καταλάβουν πως δεν είναι λύκος, αποφάσισε να τρομάξει όλα τα κοπάδια του χωριού. Έτσι, προχωρούσε με προφύλαξη, κρυβόταν πίσω από ένα θάμνο κι όταν πλησίαζε κανένα κοπάδι, παρουσιαζόταν ξαφνικά. Τα πρόβατα σκόρπιζαν τότε εδώ κι εκεί και η προβατίνα διασκέδαζε με το φόβο τους.

Και δεν ήταν μόνο που διασκέδαζε, αλλά όταν τ' άλλα πρόβατα έφευγαν, εκείνη καθόταν πίσω τους ήσυχα ήσυχα κι έτρωγε το καλύτερο χορτάρι.

«Α... μ' αυτό το παλτό που μου φόρεσαν τα περνώ θαυμάσια! έλεγε στον εαυτό της. Είμαι... και προβατίνα και λύκος!»

Ένα πρωί βγήκε να βοσκήσει κι άκουσε κουδούνια ν' αντηχούν. Ερχόταν πάλι κάποιο κοπάδι.

«Τώρα θα γελάσω με την ψυχή μου!» σκέφτηκε.

Κρύφτηκε πίσω από μια πέτρα, το κοπάδι πλησίασε και ξαφνικά πετάχτηκε. Τα πρόβατα που είδαν... το λύκο, το 'βαλαν στα πόδια κι έγιναν άφαντα...

«Πάλι τα κατάφερα!» είπε με το νου της και άρχισε να τρώει το παχύ χορτάρι με την ησυχία της.

Δυο βοσκοί, όμως, που την είδαν και πίστεψαν κι αυτοί πως είναι λύκος, έτρεξαν κοντά της και άρχισαν να τη χτυπούν δυνατά με τα ραβδιά τους.

- Να, παλιολύκε! φώναζαν. Αυτό σου χρειάζεται!

Έφαγε τόσο ξύλο η προβατίνα και όταν κατάλαβε πως θα τη σκότωναν αποφάσισε να βελάξει.

- Μπεεε! έκανε. Είμαι προβατίνα κι όχι λύκος!

Οι βοσκοί που άκουσαν τη φωνή της, σταμάτησαν πια να τη χτυπούν. Έτσι γλύτωσε, μα το πάθημα της έγινε μάθημα και από τη στιγμή εκείνη έτρωγε ήσυχα - ήσυχα το χορτάρι της και άφησε κατά μέρος τ' αστεία...

Οι δυο βοσκοί, που νόμισαν πως ήταν λύκος, άρχισαν να χτυπούν την προβατίνα που της άρεσαν τ' αστεία...

Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ ΓΑΤΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γάτος σ' ένα πλούσιο κι αρχοντικό σπίτι. Ήταν ολομόναχος, δεν του έλειπε τίποτε και όλοι τον αγαπούσαν. Το υπόγειο του σπιτιού ήταν γεμάτο ποντίκια κι έτσι, όταν ήθελε, έπιανε κάποιο από αυτά και γέμιζε το στομάχι του.

Μα είχε ένα μεγάλο ελάττωμα αυτός ο γάτος. Ήταν λαίμαργος και λιχούδης. Δεν του έφταναν οι ποντικοί. Ήθελε να δοκιμάζει απ' όλα τα φαγητά και τις λιχουδιές του σπιτιού. Μια μέρα ξεσκέπασε μια κατσαρόλα στην κουζίνα, άπλωσε το πόδι του και άρπαξε ένα μεζέ.

Ο κύριος του τον είδε και του είπε: - Γιατί το έκανες αυτό; Δεν ξέρεις ότι οι γάτοι δεν πρέπει να πειράζουν τα φαγητά των ανθρώπων; Και ποντικοί υπάρχουν να φας, και ψάρια σου φέρνω και αποφάγια πολλά μένουν..

Τι άλλο θέλεις, λοιπόν; Άλλοτε να μη το ξανακάνεις, γιατί θα σε τιμωρήσω.

Μα ο γάτος μας, δεν έβαλε μυαλό. Μια μέρα έσπασε ένα βάζο με γλυκό, μα για καλή του τύχη ο κύριος του νόμισε πως το έσπασαν οι ποντικοί κι έτσι τη γλύτωσε. Κι αντί να βάλει μυαλό ο γάτος μας και να σταματήσει να μπαίνει στην κουζίνα, συνέχισε να δοκιμάζει όλα τα φαγητά που εύρισκε μπροστά του.

Ένα απόγευμα είδε μερικά σταμνιά που είχε βάλει στην αράδα ο κύριος του πάνω σε μια φαρδιά σανίδα, ψηλά στον τοίχο. Ήταν σταμνιά γεμάτα λάδι, μα ο γάτος δεν το 'ξερε. Φανταζόταν πως θα ήταν γεμάτα παστό ψάρι. Έτσι, έδωσε ένα σάλτο και βρέθηκε πάνω στη σανίδα. Αλλά με το βάρος του η σανίδα έγειρε και τα σταμνιά με το λάδι έπεσαν το ένα πίσω από το άλλο

και... έγιναν θρύψαλα!

Έμπαινε κρυφά στην κουζίνα και άρπαζε ό,τι εύρισκε στις κατσαρόλες.

Ο γάτος τα έχασε... Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς έγινε αυτή η καταστροφή...

Κοίταζε το λάδι που είχε πλημμυρίσει το πάτωμα και σκεφτόταν ότι ο κύριος του θα τον σκότωνε γι' αυτή τη ζημιά.

«Τι έκανα ο βλάκας!» είπε με το νου του. Με κατάστρεψε η λαιμαργία μου. Πρέπει να βγω από το σπίτι για να νομίσει ο κύριος μου ότι τα σταμνιά τα έριξαν οι ποντικοί. Θα φύγω και θα 'ρθω πολύ αργά».

Μα δεν πρόλαβε να κάνει βήμα... Εκείνη τη στιγμή έμπαινε στο σπίτι και ο άρχοντας. Όταν είδε το μεγάλο κακό που είχε γίνει, άρπαξε ένα ξύλο και άρχισε να χτυπά το γάτο. Κι αφού του έδωσε αρκετές, του είπε να φύγει και να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια πίσω.

Έτσι ο λαίμαργος γάτος, αναγκάστηκε να μείνει μόνος του στο δάσος, χωρίς παρέα, χωρίς φροντίδα... Έτρωγε κάπου - κάπου κανένα ποντικό, σκεφτόταν πόσο όμορφα περνούσε στο σπίτι του άρχοντα και τον έπιαναν τα κλάματα. Καταριόταν τότε τη λαιμαργία του και μετάνοιωνε πικρά. Μα τώρα πια ήταν πολύ αργά...

Κι έτσι, ο λαίμαργος γάτος, ύστερα από το ξύλο, έφυγε για πάντα από το πλούσιο αρχοντικό...

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΑΚΙ

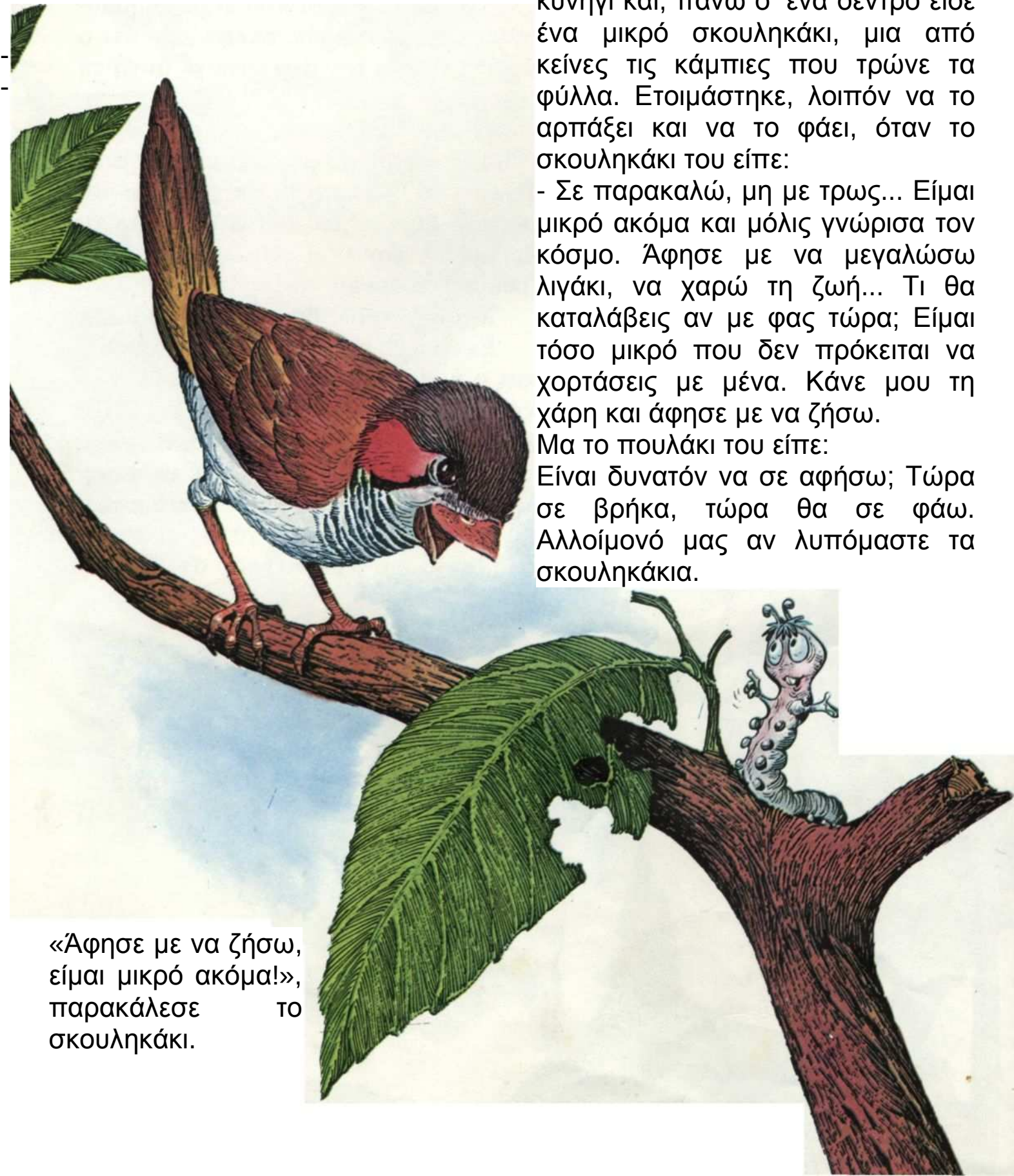
Ένα πουλάκι βγήκε μια μέρα για κυνήγι και, πάνω σ' ένα δέντρο είδε ένα μικρό σκουληκάκι, μια από κείνες τις κάμπιες που τρώνε τα φύλλα. Ετοιμάστηκε, λοιπόν να το αρπάξει και να το φάει, όταν το σκουληκάκι του είπε:

- Σε παρακαλώ, μη με τρως... Είμαι μικρό ακόμα και μόλις γνώρισα τον κόσμο. Άφησε με να μεγαλώσω λιγάκι, να χαρώ τη ζωή... Τι θα καταλάβεις αν με φας τώρα; Είμαι τόσο μικρό που δεν πρόκειται να χορτάσεις με μένα. Κάνε μου τη χάρη και άφησε με να ζήσω.

Μα το πουλάκι του είπε:

Είναι δυνατόν να σε αφήσω; Τώρα σε βρήκα, τώρα θα σε φάω. Αλλοίμονό μας αν λυπόμαστε τα σκουληκάκια.

«Άφησε με να ζήσω,
είμαι μικρό ακόμα!»,
παρακάλεσε το
σκουληκάκι.

Θα πεθαίναμε από την πείνα!

- Εσύ έχεις φτερά, του είπε τότε το σκουλήκι, μπορείς να πετάξεις μακριά και να βρεις μπόλικη τροφή και αρκετά μεγάλα σκουλήκια. Για μια ακόμα φορά σε παρακαλώ, άφησε με να ζήσω... Άφησε με να φάω το φυλλα-ράκι μου, να χαρώ τον ήλιο και τον αέρα... Κι όταν μεγαλώσω έλα να με φας...

- Και πού θα σε βρω εγώ όταν μεγαλώσεις; του είπε το πουλάκι. Και χωρίς άλλη κουβέντα έφαγε το σκουληκάκι.

Όμως, λίγο αργότερα, το πουλάκι έπεσε στα δίχτυα ενός χωρικού που είχε απλώσει στα κλαδιά ενός δέντρου... Και σε λίγο βρέθηκε φυλακισμένο στο χοντρό χέρι του χωρικού...

Σε παρακαλώ, είπε τότε στον χωρικό λυπήσουμε και άφησε με να ζήσω.

Είμαι μικρό πουλάκι ακόμα και δεν έχω γνωρίσει τη ζωή. Άφησέ με να μεγαλώσω, να γίνω χοντρό και τότε με πιάνεις. Τώρα, τι θα καταλάβεις αν με φας; Είμαι τόσο μικρό και δεν πρόκειται να χορτάσεις.

- Είναι δυνατόν να σε αφήσω τώρα που σ' έπιασα; του είπε ο χωρικός. Μπορεί να μη χορτάσω με σένα, μα είσαι ένας πολύ νόστιμος μεζές!

- Υπάρχουν τόσα και τόσα πουλιά γύρω σου, συνέχισε να τον παρακαλάει το πουλάκι. Πιάσε ένα από αυτά και άφησέ με να ζήσω ακόμα λίγο... Είναι τόσο όμορφη η ζωή, είναι κρίμα να τη στερηθώ από τώρα...

- Μη με παρακαλές άλλο, του είπε ο σκληρός χωρικός, γιατί πάνε χαμένα τα λόγια σου. Δεν είμαι κουτός να σε αφήσω τώρα που σ' έπιασα.

Κι έτσι, το πουλάκι που δε λυπήθηκε το μικρό σκουληκάκι και δεν το άφησε να ζήσει, είχε και κείνο την ίδια τύχη. Το έφαγε ο χωρικός... Όταν έχεις σκληρή καρδιά και δε λυπάσαι, κάποτε θα πέσεις στα χέρια κάποιου, που δε θα σε λυπηθεί και σένα...

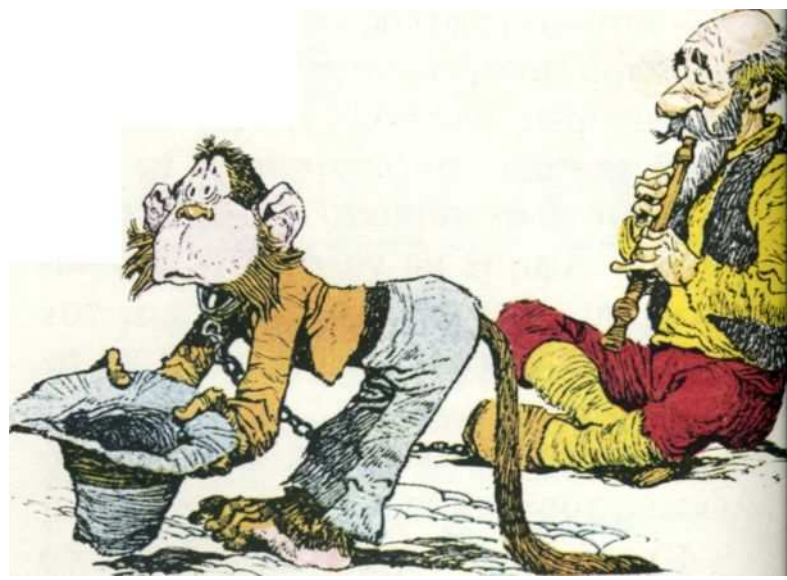
Η ΜΑΪΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ήταν κάποτε ένας γερο - ζητιάνος κι είχε μια μαϊμού. Γύριζε από τόπο σε τόπο, έπαιζε με τη φλογέρα του, η μαϊμού χόρευε, έκανε διάφορα αστεία ακροβατικά, κι ύστερα έπαιρνε το καπέλο του γέρου και έκανε βόλτα ανάμεσα στους ανθρώπους

που παρακολουθούσαν το θέαμα, για να ρίξουν καμιά δεκάρα...

Μ' αυτά τα λίγα λεφτά έπαιρναν κανένα κομμάτι ψωμί και ζούσαν. Τα βράδια, πολλές φορές, όταν δεν εύρισκαν καμιά καλύβα, έμεναν σε σπηλιές ή κάτω από τα δέντρα... Αρκετές μέρες είχαν μείνει και νηστικοί.

Ήταν πολύ σκληρή και δύσκολη η ζωή τους μα την είχαν συνηθίσει.

Ο γέρος αγαπούσε πολύ τη μαϊμού που τον βοηθούσε να ζήσει, αλλά και κείνη τον αγαπούσε γιατί τον είχε συνηθίσει πια. Έπειτα της άρεσε να γνωρίζει διάφορα μέρη...

Μια μέρα έτυχε να δώσουν μια από τις παραστάσεις τους κοντά σ' έναν ζωολογικό κήπο. Η μαϊμού είδε πίσω από τα κάγκελα διάφορα ζώα, και μαϊμούδες, να τρώνε άφθονο φαγητό, να κοιμούνται ή να κάθονται, ενώ μερικά παιδιά έξω από τα κάγκελα τα κοίταζαν με πολύ ενδιαφέρον.

«Τι όμορφα που περνούν αυτά τα ζώα! είπε με το νου της η μαϊμού. Δεν κουράζονται να περπατούν, όπως εγώ, δε χοροπηδούν, δε δίνουν παραστάσεις κι έχουν άφθονο φαγητό και ήσυχο ύπνο... Α, πόσο τα ζηλεύω! Πόσο θα 'θελα να 'μουν κι εγώ μαζί τους!»

Και το βράδυ, η μαϊμού αποφάσισε ν' αφήσει το γερο - ζητιάνο και να πάει να μείνει κι αυτή στο ζωολογικό κήπο, μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί. Όταν κοιμήθηκε ο γέρος, γλίστρησε σιγά - σιγά, και σε λίγο, έφθανε στο ζωολογικό κήπο και από ένα δέντρο πήδησε σ' ένα κλουβί με μαϊμούδες.

Εκεί βρήκε αρκετό φαγητό ώσπου χόρτασε, κι έπειτα έπεσε να κοιμηθεί πάνω στο παχύ και καθαρό άχυρο. Το πρωί, όταν ξύπνησε είδε μερικά παιδάκια έξω από τα κάγκελα να την κοιτάζουν. Όμως... αυτά τα κάγκελα δεν της άρεσαν... Όλη της τη ζωή θα την περνούσε λοιπόν, εδώ; Να βλέπει τα ίδια και τα ίδια, να μην ταξιδεύει, να μη γυρίζει εδώ κι εκεί; Κι ο καλός της ο γερο - ζητιάνος τι έκανε μόνος του;

Ω... πόσο της έλειπε, πόσο τον αγαπούσε...

Και, μια και δυο πήδησε από το κλουβί κι έτρεξε να τον βρει. Τον βρήκε να κάθεσαι στενοχωρημένος έξω από την πόλη. Έπεσε αμέσως στην αγκαλιά του κι ο γερο - ζητιάνος που φοβόταν πως την είχε χάσει για πάντα την υποδέχτηκε με δάκρυα στα μάτια. Κι ύστερα άρχισαν να χοροπηδούν από τη χαρά τους. Ζούσαν τόσο ευτυχισμένα και οι δυο τους μέσα στη φτώχεια τους... Δεν είναι τα πλούτη εκείνα που σε κάνουν ευτυχισμένο. Μεγαλύτερη ευτυχία για τους ανθρώπους και τα ζώα είναι η ελευθερία και η αγάπη.

Η μαϊμού και ο ζητιάνος, άρχισαν τότε να χοροπηδούν από τη χαρά τους, που ξαναβρήκε ο ένας τον άλλο...

Ο ΜΥΛΩΝΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ ΤΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας μυλωνάς κι είχε έναν γάτο. Όσο ήταν νέος ο γάτος, κυνηγούσε τους ποντικούς και ο μυλωνάς τον αγαπούσε. Μα όταν γέρασε, ο μυλωνάς άρχισε να γκρινιάζει και να του φέρνεται άσχημα.

- Σήκω τεμπέλη! του φώναζε. Τι κάθεσαι ξαπλωμένος όλη τη μέρα! Ο μύλος γέμισε ποντικούς. Η δουλειά σου είναι να κυνηγάς ποντίκια και όχι να κοιμάσαι!

Μα ο καημένος ο γάτος δεν μπορούσε να κυνηγήσει ποντικούς όχι γιατί είχε τεμπελιάσει αλλά γιατί είχε γεράσει.

«Τι κακός που είναι ο κόσμος! σκεφτόταν ο γάτος. Όσον καιρό κυνηγούσα ποντικούς, ήμουν καλός.

Τώρα που γέρασα θέλει να με πετάξει. Όμως και κείνος θα γεράσει μια μέρα. Πώς θα του φανεί αν τα παιδιά του τον πετάξουν από το σπίτι του;»

Ένα βράδυ, ο μυλωνάς, που είχε και τα νεύρα του, όταν είδε το γάτο ξαπλωμένο, τον άρπαξε και τον πέταξε έξω από την πόρτα.

Μα ο ένας από αυτούς δεν είδε το γάτο και του πάτησε την ουρά. Ο γάτος ούρλιασε από τον πόνο, ο μυλωνάς τον άκουσε,

- Φύγε! του είπε. Και να μην τολμήσεις να πατήσεις το πόδι σου στο μύλο.

Ο δυστυχισμένος ο γάτος, ζάρωσε σε μια γωνιά και αποφάσισε να περιμένει εκεί μήπως και περνούσε ο θυμός του μυλωνά, το πρωί που θα ξυπνούσε.

Έκανε κρύο και αν έμενε ως το πρωί θα πάγωνε. Πού να πάει να μείνει; Δεν είχε φύγει ποτέ από τον μύλο, από τη μέρα που γεννήθηκε. Προτιμούσε να πεθάνει εδώ παρά να φύγει.

Η νύχτα προχώρησε και σε μια στιγμή, τρεις ληστές πλησίαζαν στον μύλο. Ήθελαν να σκοτώσουν τον μυλωνά και να τον ληστέψουν.

άνοιξε το παράθυρο κι όταν είδε τους ληστές άρπαξε την καραμπίνα του.

Εκείνοι το 'βαλαν στα πόδια για να γλυτώσουν. Μετανοιωμένος τότε ο μυλωνάς βγήκε έξω και πήρε στην αγκαλιά του το γάτο.

- Σ' ευχαριστώ, του είπε. Μου έσωσες τη ζωή κι εγώ σου φέρθηκα τόσο άσχημα. Δε θα το ξανακάνω, σου το υπόσχομαι. Θα φέρω έναν άλλο γάτο να πιάνει τους ποντικούς κι εσύ θα τρως και θα κοιμάσαι... Αρκετούς ποντικούς έπιασες στη ζωή σου.

Κι έτσι ο γάτος μας έζησε ευτυχισμένα γεράματα στο μύλο που γεννήθηκε και που τόσο πολύ

Οι ληστές πήραν τότε δρόμο, για να γλυτώσουν...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Ένας κυνηγός βγήκε μια μέρα με το σκύλο του για κυνήγι. Ήταν πολύ έξυπνος ο σκύλος και ο κυνηγός τον αγαπούσε σαν παιδί του. Όλη τη μέρα τον έπαιρνε μαζί του, όπου κι αν πήγαινε.

Ξαφνικά, ο σκύλος πήρε είδηση ένα κουνάβι κι ετοιμάστηκε να ορμήσει καταπάνω του. Το είδε και ο κυνηγός και του φάνηκε παράξενο πώς το κουνάβι δεν έφυγε, ακούγοντας τα βήματα του. Δεν άργησε να πάρει την απάντηση. Το κουνάβι δεν έφυγε γιατί πάλευε μ' ένα μεγάλο φίδι. Το φίδι προσπαθούσε να του επιτεθεί και να το σκοτώσει με το δηλητήριο του και το κουνάβι προσπαθούσε κι αυτό να βρει ευκαιρία και να δαγκώσει το φίδι πίσω από το λαιμό για να το σκοτώσει.

Ήταν ένα συναρπαστικό θέαμα που λίγες φορές μπορεί να το παρακολουθήσει κανείς. Ο σκύλος κοίταζε τη μονομαχία και ήταν έτοιμος να ορμήσει. Όσο για τον κυνηγό, κατέβασε την καραμπίνα του για να είναι έτοιμος.

Το κουνάβι, που αφοσιωμένο καθώς ήταν στη θανάσιμη μονομαχία δεν είχε πάρει είδηση τον κυνηγό και το σκύλο του, ετοιμάστηκε να ορμήσει. Έδωσε ένα σάλτο, μα το φίδι στριφογύρισε και δεν το άφησε να το αρπάξει από το λαιμό.

Ο κυνηγός, αφού παρακολούθησε για λίγο αυτή την παράξενη μονομαχία, σήκωσε το όπλο του και με όλη του την άνεση σκότωσε το κουνάβι, που του ήταν χρήσιμο, για το πολύτιμο δέρμα του.

Το φίδι, όταν άκουσε τον πυροβολισμό, έπεσε αμέσως κάτω και βιάστηκε να κρυφτεί ανάμεσα από μερικά ξερά χορτάρια.

- Έλα, είπε ο κυνηγός στο σκύλο του. Τι κάθεται; Πήγαινε να μου φέρεις το κουνάβι!

Ο κυνηγός είχε ξεχάσει το φίδι και δε σκέφτηκε να το βρει και να το σκοτώσει. Εκείνο που τον ένοιαζε ήταν το κουνάβι με το πολύτιμο δέρμα του. Ο σκύλος έτρεξε αμέσως ν' αρπάξει το νεκρό κουνάβι και να του το φέρει. Μα, ξαφνικά, καθώς πέρασε μπροστά από το φίδι, εκείνο πετάχτηκε απότομα και του δάγκωσε το πόδι... Κι ήταν τόσο τρομερό το δηλητήριο του, που ο σκύλος πέθανε αμέσως. Ο κυνηγός πυροβόλησε αυτή τη φορά το φίδι κι έτρεξε κλαίγοντας κοντά στο νεκρό σκύλο του.

Τον κούνησε, προσπάθησε να τον σηκώσει, μα το δυστυχισμένο το ζώο ήταν πια νεκρό. Το δηλητήριο του φιδιού δεν αστειεύεται.

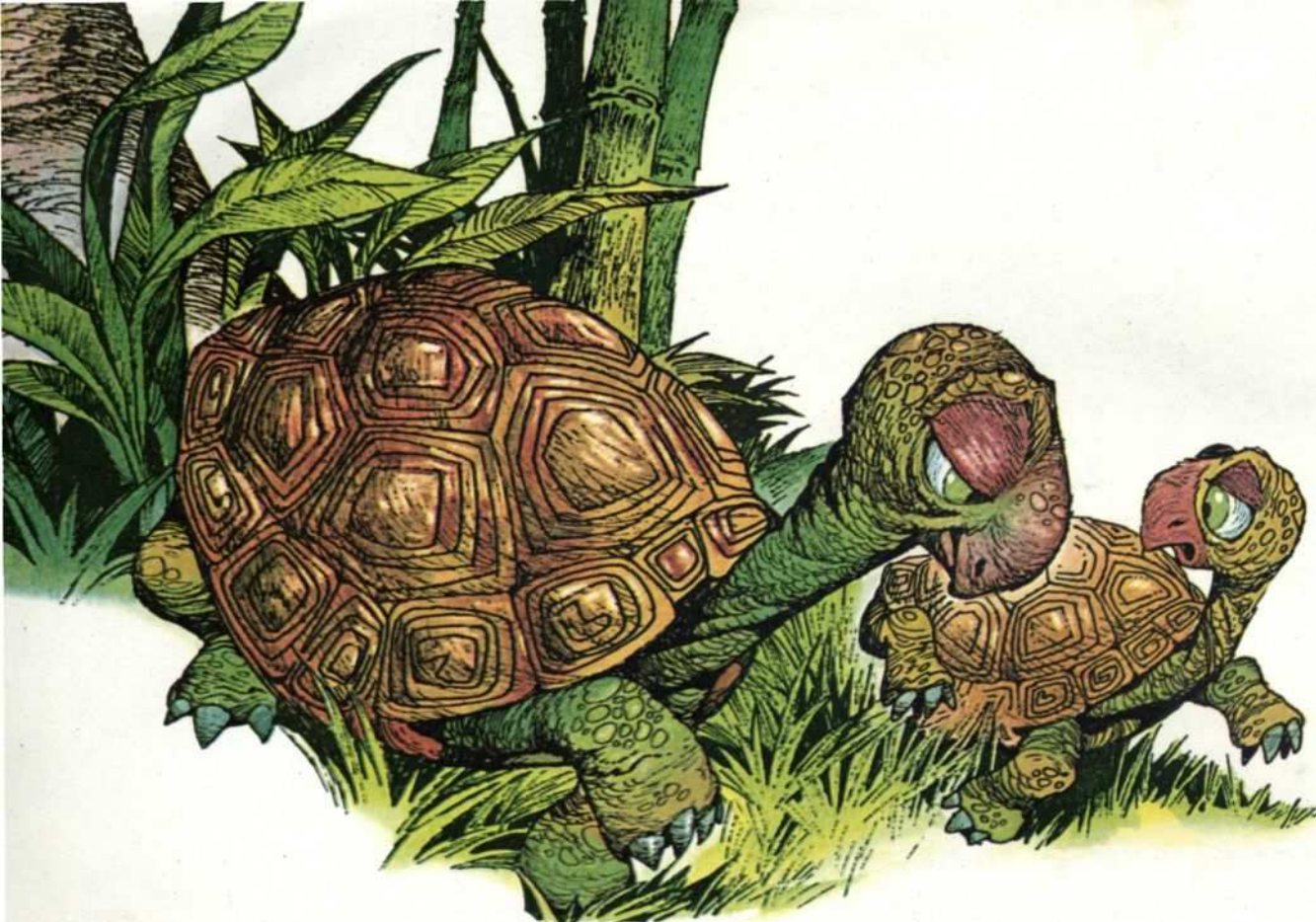
- Εγώ φταίω! φώναξε. Με τιμώρησε ο Θεός γι' αυτό που έκανα!

Σκότωσα το κουνάβι τη στιγμή που αγωνιζόταν να σκοτώσει το φίδι, αυτό το επικίνδυνο ερπετό, που είναι εχθρός των ζώων και των ανθρώπων... Αντί να σκοτώσω το φίδι σκότωσα το αθώο κουνάβι και να ποια είναι η τιμωρία μου! Έχασα τον αγαπημένο μου σκύλο...

Αυτό το παραμύθι μας διδάσκει να μην είμαστε σκληροί στα ζώα που μας κάνουν καλό.

Το φίδι τινάχτηκε ξαφνικά και δάγκωσε το σκύλο στο πόδι...

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Μια μικρή και τεμπέλα χελώνα, είπε μια μέρα στη μητέρα της:

- Μητέρα, εμείς οι χελώνες, είμαστε τα πιο δυστυχισμένα ζώα της γης.

- Γιατί το λες αυτό κόρη μου; τη ρώτησε εκείνη.

- Γιατί κουβαλάμε συνέχεια αυτό το βαρύ καύκαλο και δεν μπορούμε να τρέξουμε, να πηδήσουμε, αλλά όλο σερνόμαστε πάνω στη γη.

- Μη στενοχωριέσαι, κόρη μου, της απάντησε η μητέρα της που γνώριζε πολλά από τη ζωή. Μην παραπονιέσαι, γιατί αρκετά ζώα μας ζηλεύουν που κουβαλάμε αυτό το βαρύ καύκαλο.

- Μα... τι λες, μητέρα; είπε η μικρή χελώνα. Κανένα ζώο δε μας ζηλεύει!

Έχω γνωρίσει ένα βάτραχο κι έχουμε γίνει φίλοι...

- Λοιπόν;

- Κάθε φορά που με βλέπει με λυπάται κι εγώ τον ζηλεύω. Να δεις κάτι πηδήματα που δίνει! Πέφτει στη λίμνη με το νερό, βγαίνει έξω, πηδάει δεξιά κι αριστερά κι είναι ανάλαφρο το σώμα του. Είναι, λοιπόν, να μη στενοχωριέμαι που γεννήθηκα χελώνα;

- Κι όμως, πρέπει να είσαι ευτυχισμένη, της είπε η μητέρα της. Θυμήσου τα λόγια μου, γιατί θα 'ρθει μια μέρα που θα με δικαιολογήσεις.

- Μα... εγώ δεν έχω πηδήσει ποτέ μου! παραπονέθηκε η μικρή χελώνα. Δεν καταλαβαίνεις πόσο βασανίζομαι και πικραίνομαι,

όταν βλέπω το φίλο μου το βάτραχο που πηδάει; Και κείνος όλο και περηφανεύεται μπροστά μου, για να με κάνει να στενοχωριέμαι περισσότερο.

- Άκουσε τη συμβουλή που σου έδωσα, μικρή μου και δε θα μετανιώσεις.

Ένα μεσημέρι η μικρή χελώνα πήγε να βρει το φίλο της το βάτραχο. Εκείνος μόλις την είδε άρχισε τα χαρούμενα πηδήματά του.

- Αχ! αναστέναξε η χελώνα. Πάψε να πηδάς, σε παρακαλώ, γιατί θα τρελαθώ από τον καημό μου.

Ο βάτραχος στάθηκε απέναντι της.

- Τι να σου κάνω, δυστυχισμένη; της είπε. Βλέπεις... έτυχε να γεννηθείς χελώνα.

Ξαφνικά ακούστηκε δυνατός θόρυβος. Ήταν ένα άλογο που κάλπαζε προς το μέρος τους. Σε λίγο τους έφθασε και το ένα του πόδι, βαρύ και πεταλωμένο έπεσε πάνω στη χελώνα. Μα το καύκαλο της ήταν πολύ γερό και μ' όλο αυτό το βάρος δεν έσπασε...

Έτσι, η χελώνα, που είχε κρυφτεί στο καβούκι της, σώθηκε. Μα δεν έγινε το ίδιο και με το βάτραχο. Έδωσε ένα σάλτο, μα τον βρήκε το πισινό πόδι του αλόγου, τον πάτησε και τον έλιωσε...

Τρομαγμένη η χελώνα ξεκίνησε να βρει τη μητέρα της.

- Τι έπαθες; τη ρώτησε εκείνη.

- Ο φίλος μου ο βάτραχος σκοτώθηκε! απάντησε η μικρή χελώνα και της εξήγησε τι συνέβη.

- Είδες λοιπόν που είχα δίκιο κείνη την ημέρα; της είπε η μητέρα της. Το σκληρό και βαρύ καύκαλο σου έσωσε τη ζωή! Άλλη φορά να μην παραπονιέσαι που γεννήθηκες χελώνα...

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας χωρικός που είχε ένα μικρό αμάξι και το έσερνε ένας γαΐδαρος. Με το αμάξι αυτό κουβαλούσε διάφορα πράγματα από τη μια πόλη στην άλλη και κέρδιζε το ψωμί του.

Ανάμεσα στις δυο πολιτείες υπήρχε ένα ποτάμι. Μα το γεφύρι ήταν χτισμένο πολύ μακριά και για να φτάσει στην άλλη πόλη ο χωρικός, έκανε έναν μεγάλο κύκλο με το αμάξι του.

Αυτό δεν του άρεσε του γαϊδάρου, γιατί κουραζόταν να κάνει τόσο δρόμο.

«Είναι κουτό το αφεντικό μου, σκέφτηκε μια μέρα. Θα γλυτώναμε αρκετό δρόμο αν περνούσαμε μέσα από το ποτάμι».

Κι επειδή ο κύριος του συνήθιζε να κοιμάται πάνω στο αμάξι,

ο πονηρός γαΐδαρος αποφάσισε μια μέρα να περάσει μέσα από το νερό και όχι από το γεφύρι.

Και μια και δυο, βγήκε από τον μεγάλο δρόμο και κατηφόρισε προς το ποτάμι...

Εκείνη την ημέρα το αμάξι ήταν φορτωμένο με αλάτι. Έτσι, όταν το αμάξι μπήκε στο νερό, αρκετό από το αλάτι έλιωσε, το αμάξι αλάφρυνε αρκετά και ο γαΐδαρος έμεινε ενθουσιασμένος.

«Μπράβο μου! είπε στον εαυτό του. Αυτό θα κάνω κάθε μέρα. Θα περνώ μέσα από το ποτάμι».

Το αφεντικό του, που κοιμόταν, δεν πήρε τίποτε είδηση.

Την άλλη μέρα ο χωρικός φόρτωσε το αμάξι του με σφουγγάρια και όταν ξεκίνησε από την πολιτεία, τον πήρε ο ύπνος.

Ο πονηρός ο γάιδαρος αποφάσισε να περάσει πάλι από το ποτάμι... Όμως, αυτή τη φορά την έπαθε. Γιατί τα σφουγγάρια δεν έλιωσαν, όπως το αλάτι. Έγινε το αντίθετο. Ρούφηξαν νερό και... το φορτίο έγινε τόσο βαρύ, που ο γάιδαρος δεν μπορούσε να σύρει το αμάξι κι έμεινε στη μέση στο ποτάμι...

Ο χωρικός ξύπνησε σε μια στιγμή, είδε τι συμβαίνει κι έβαλε τις φωνές.
- Ποιος σου είπε, παλιογάιδαρε να 'ρθεις από το ποτάμι; φώναξε.

Πήδησε στο νερό, έσπρωξε το αμάξι κι ύστερα από πολύ κόπο κατάφερε να το βγάλει στην άλλη όχθη. Εκεί, ξυλοφόρτωσε το γάιδαρο που... δέχτηκε το ξύλο χωρίς να βγάλει άχνα.

- Για να μάθεις να μην κάνεις του κεφαλιού σου! του είπε ο χωρικός. Για να μάθεις άλλη φορά να πηγαίνεις από το γεφύρι. Νομίζεις ότι είσαι πιο πονηρός εσύ από τους ανθρώπους;

Και, από την ημέρα εκείνη ο... πονηρός γάιδαρος πήγαινε υπομονετικά ως το γεφύρι και από κει περνούσε στην απέναντι όχθη. Το πάθημα του είχε γίνει μάθημα.

Μα την άλλη μέρα, το αμάξι ήταν φορτωμένο με σφουγγάρια...

